

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXIV

СІЧЕНЬ — 1984 — JANUARY

Ч. 329



Молоді бандуристи (148 осіб) з Канади й США що виступали в Мейпл Ліф Гарденс в Торонто під час IV Конгресу СКВУ. Диригент Г. Китастиий.

4 грудня, 1983 р. Фото Ів. Корця

ISSN 0026-9042



НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
176 Oakdale Ave.
St. Catharines, Ont. L2P 2K9

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C.
V2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150



МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.
Голова ЦК: О. ПОШИВАНІК

Редагус Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 12.00 доларів

Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В Австралії 8.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 90 центів

В Англії і Німеччині 9.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх інших країнах Європи 7.50 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)

В усіх країнах Південної Америки 7.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (international coupon) на суму 25 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Я. Славутич, С. Караванський.
П. Матула — Митр. В. Липківський і відродження УАПЦ. Д-р
Ю. Криволап — До історії побудови пам'ятника митр. В. Липківсь-
ко-му. В. Барка — Необхідність поезії. Я. Кіт — Конвенція Консерватив-
но-Прогресивної партії та українська політика. В. К. С. — Анатолій
Боднарчук. 4-ий кобзарський табір ОДУМ-у на оселі "Україна". Не-
крологи. Сторінка Юного ОДУМУ.

Петро МАТУЛА

МИТРОПОЛИТ ВАСИЛЬ ЛИПКІВСЬКИЙ І ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Доповідь з нагоди посвячення пам'ятника митр. В. Липківському. Всегромадське прийняття, Укр. Культ. Центр. Осередок УПЦ в ЗСА, Баунд Брук, Нью Дж., 22 жовтня 1983 р.

Відкриття і посвячення пам'ятника може бути поворотним моментом у житті одиниць і громад. Так було, напр., з відкриттям пам'ятника батькові української літератури Іванові Котляревському у Полтаві 1903 року. Дмитро Чуб (Нитченко) так описує ту історію:

"В гнітючій атмосфері упослідження і заборони української мови і української культури, події навколо відкриття пам'ятника Іванові Котляревському створили тріумф українства. Багато українців що були свідками тієї епохальної події, або були добре ознайомлені з нею, рахували початок своєї національної свідомості від тієї дати.

Академік Сергій Єфремов (Охримович) писав у 1913 році що той день багатьом скинув полуду з очей, показавши з одного боку божевільні утиски царського режиму, а з другого — силу української ідеї."

Побудова пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському є пробоем на поверхню нестриманого, самородного джерела з потоком міцних, натхняючих і оздоровлюючих ідей і прикладів з історії визвольної боротьби України. Це є тріумф спадщини митр. Липківського і його побратимів.

Побудова пам'ятника митр. Липківському має всі підстави і прикмети бути поворотним моментом для нашої спільноти, а особливо для наших парафій і наших шкіл, бо у спадщині митр. Липківського вони відкриють нове, свіже, невичерпне джерело християнської моралі, українського патріотизму і приклади відважних і героїчних перемог нашого народу, за чим шукає і на що є спрагнене наше молоде покоління.

Щоб краще оцінити працю і осяги наших людей під проводом митр. Липківського, ось придивімося лише до контрасту між церковно-національним станом на Україні перед церквою митр. Липківського і за неї.

Як наша сумна історія каже, від 1686 року наша Церква втратила свою самостійність (автокефалію), коли-то царгородський патріарх за собою продав нашу церкву московському патріархові. Ось як історики і дослідники змальовують до чого докотилася українська церква і її люд під т. зв.-ю "християнською і канонічною" опікою "старшого брата":

Всеукраїнська Православна Церковна Рада, якої почесним головою був митр. Липківський, підсумувала наслідки підкорення нашої Церкви:

"Московські царі через свою російську церкву переводили на Україні свою геноцидну політику, яку вони висловили коротко: "ні українського народу, ні української мови, ні української церкви

нема, не було і бути не може". Українська мова була заборонена у церкві і в школах. Церкви й церковні школи стали найуспішнішими центрами русифікації. В них калічилися душі української молоді, в них виховували яничарів України і її Церкви.

Український народ, що так був високо піднісся у своєму житті і освіті за часів вільного життя своєї Церкви, за 250 років під московською ієрархією спустився до самих крайніх меж темряви, неписьменства і несвідомості."

Іван Власовський — автор історії Укр. Прав. Церкви, пише: "невіляційні заходи російської влади щодо церковного українського життя, практиковані продовж XVIII-XIX віків, призвели до того, що пішло в забуття існування УПЦ як національної церкви українського народу серед самих українців".

Др. Джеймс Мейс — співробітник проф. Роберта Конквеста, які, як ви знаєте, досліджують і пишуть історію голоду на Україні, стверджує, що за той період московської "опіки", Україна була одна з небагатьох країн світу в якій грамотність населення знизилася.

І нарешті митр. В. Липківський, з характерною для його стилю мови ясністю і влучністю, про той період сказав: "Українська Церква пролежала в російській домовині більше як 200 років."

Отже, митр. Липківський і його побратими унаслідували українську людність закріпачену російською церквою, вихолощену від самостійності про свою окремішність, яка чулася найближчою до Бога коли молилася не своєю мовою за свого гнобителя царя та годувала на своїх зігнутих спинах російських "батьшок", які, як сарана, розповзлися по всій Україні.

За коротких 51/2 років праці митр. Липківського і його побратимів у ВПЦР, на Україні, там де перед тим не було ні однієї церкви яка б служила рідною українською мовою, там де перед тим не було ні одного українського єпископа-патріота, Церква Митр. Липківського у кінці 1923 року вже нараховувала: понад 2000 укр. парафій, понад 3000 укр. священників, коло 1000 дияконів та понад 12000 членів Парафіяльних Рад; і за увесь час свого активного життя мала 34 укр. єпископи.

"Хвиля відродженої Української Церкви прокотилася по всій Україні. У багатьох вона розбудила національну свідомість; багато хто відчув у собі приспані національні сили, у багатьох закипіла, зашумувала кров славних дідів і прадідів, борців за волю України, за православну віру і

Ваші Канадські Збройні Сили

Канада ніколи не була агресивною нацією. Проте, коли її покликано на допомогу то її добровольці — чоловіки й жінки Канадських Збройних Сил виконують свої завдання з посвятою обов'язку. У сьогодишніх Канадських Збройних Сил практику і традиції минулого використовують для потреби зустріти поклики й вимоги майбутнього.

Канадські Збройні Сили відповідають за наглядання й охорону Канадської території, за оборону Північної Америки в ряді НОРАДУ, виконювання зобов'язань Північно-Атлантичного Оборонного Пакту та ролі міжнародного сторожа миру.

Рівнож до цих чисто військово-воєнних обов'язків і завдань, Канадські Збройні Сили дають допомогу в нещасливих випадках, чи то під час повені-виливу рік, під час лісового вогню, занечищення терену оливою, чи в пошукуванні та рятуванні людей. Ми будуємо і втримуємо шляхи й дороги та будуємо мости. Ми продовжуємо відігравати важливу частину в розбудові і розвитку Канади.

Ми даємо вишкіл для понад 60 різних промислів і торгівлі та понад 20 різних класифікацій. Також оплачуємо університетську освіту для тих які є кваліфіковані на неї.

По більше інформацій про кар'єри для молодих канадців у Збройних Силах Канади, то відвідайте рекрутні осередки, які знаходяться найближче до вас, або телефонуйте безкоштовно. Ми є на жовтих сторінках у телефонічній книжці під рубрикою "вербування-рекрутування-заклик вступати в ряди Канадських Збройних Сил".



**THE CANADIAN ARMED FORCES
LES FORCES ARMÉES CANADIENNES**

Canada

Церкву українську. ВПЦР не встигла задовольняти прохання новостворених парафій давати їм українських священників." Так писав протодиякон митр. Липківського, Василь Потієнко.

Ця хвиля відродженої Церкви розійшлася і поза Україною і гойднула українською людністю по всіх закутках землі. Так обізвалися кубанські українці. Від них приїхала делегація з 5 осіб на чолі з Олексою Сердюком. Те що вони побачили у Святій Софії було, як вони говорили, понад усі їхні сподівання. Олекса Сердюк, людина лагідної вдачі, з вищою освітою, так захопився баченням, що сам висвятився у священники. Вони повернулися на Кубань і там швидко почали закладати українські парафії.

Відгукнулися українці Середньої Азії. З Казахстану 9 парафій задекларували свою приналежність до відродженої УАПЦ та прохали прислати їм священників і єпископа.

Відгукнулися українці далекого сходу — Манджурії та Зеленого Клину. Там, під впливом відродженої Церкви розгорнулася широка українізація взагалі, а церкви зокрема. Від них приїхав Голова Ради Української Громади ПАНАС ЛЕТУТА щоб "торкнутися" джерела відродження та привезти з собою підручників та церковної літератури.

Зголосилися українці Америки й Канади і, як знаєте, сюди було прислано єпископа Івана Теодоровича.

Відгукнулися українці з Бразилії, Аргентини, Єгипту і Австралії. І до них дійшли дзвони Святої Софії і вони надсилали до Києва слізьми окроплені листи і щедрі пожертви на рідну відроджену Церкву.

Успіхи українців під проводом митр. Липківського у відродженні своєї Церкви були незмірими. А як взяти під увагу умови в яких українцям довелося воскресити свою Церкву, то наслідки, напевно, межують з чудом.

З одного боку, ворожа, як до українців так і до церкви, московсько-комуністична влада; з другого — російська церква, яка продовжувала свою понад 200-літню шовіністично-імперську політику на Україні, не перебираючи засобами.

На верхах, вони тероризували всіх священників і єпископів, які проявляли прихильність до Української Церкви. А на низах, вони розпустили по селах своїх агентів (монахів, монашок), які ганьбили і принижували прояви українства по церквах.

"Називали укр. мову собачою, базарною, придатною лише на те щоб лаятися, а не Богу молитися, невгодно Богові і забороненою Богом. Придумували страшні пекельні кари для тих хто ходить до української церкви, змушували їх каятися. Пересвячували храми після того як там послужили українською мовою. Поширювали аргументи, що таїнства, виконані українськими священниками не мають жодної сили і т. п. Дійшли навіть до того, що говорили: як собака забіжить до вітваря, то можна храму не пересвячувати, а як український священник зайде — обов'язково треба пересвятити."

Та не дивлячися на всі ці неймовірні перешкоди, українці перемогли! Вони відновили, знайо-

нализували і усамостійнили свою українську Церкву. Як американці кажуть, вони вирвали перемогу із пащі програ. Ця перемога є тим більше цінна і дорога, бо в нашій історії мало перемог. Наша історія, як оцінив один чужинець, є історією втрачених нагод.

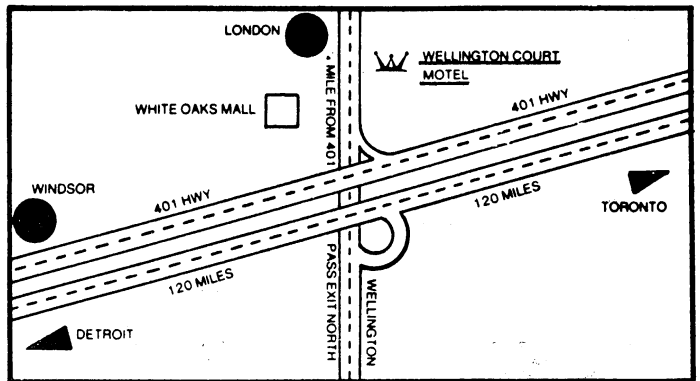
Митр. Липківський і його побратими не тільки не пропускали нагод, вони їх творили. Ось, у травні 1919 року, з дозволом від російських єпископів прочитати українською мовою лише євангелію, митр. Липківський відправляє в Миколаєвському Соборі перший раз українською мовою всю Божественну Літургію. А що то була за відправа! "Співав хор під керівництвом славного композитора Миколи Леонтовича. До цього дня М. Леонтович написав чудові співи літургійні українською мовою. Ця літургія Миколи Леонтовича завжди лишиться одним з найкращих українських церковних творів.

Чудовий спів, виразне, зрозуміле, надхнення, побожне читання рідною мовою псалмів і молитов; художня, глибоко-змістовна, емоційно-багата, українсько-патріотична проповідь (Митр. Липківського) справили незабутнє враження на віруючих, що не вміщалися в Соборі."

За вживання української мови і за те що на цій Службі не згадували московського патріарха Тихона, російські єпископи забороняють служити Служби Божі всім тим священникам, які брали участь у відправі у Миколаївському Соборі.

У відповідь на цей терор російської церкви, українці урочисто проголошують автокефалію своєї Церкви і цим унезалежнюють українських священників від московської ієрархії.

Не менше драматично зводилася боротьба в на-



WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ І МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050

ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.

роді з намулом чужого панування на Україні — боротьба за українську мову, українську традицію, за національну свідомість. Митр. Липківський з воза не злавив, як кажуть, а постійно роз'їжджав, проповідував, повчав і освідомлював свій народ.

Дякуючи бл. п. о. Петрові Маєвському і Братству ім. Митр. В. Липківського, ми маємо тепер доступний нам неоцінний скарб — книгу ПРОПОВІДЕЙ Митр. Липківського, частину його єства. Дякуючи цій книзі ми маємо добру уяву про те що ніс від себе митр. Липківський своєму народові і своїй Церкві.

"Браття, говорив він, — Збулось і пророцьке слово Т. Шевченка, в огні збуджено нашу матір Україну, але окрадено її; вона вже повинна прокинутись, розплющити очі і преобразитись, змити з себе сумні плями несвідомости — наслідок тяжкого минулого; прояснити своє лице, вибілити свою одіж, з байраків неволі вийти на гору визволення..."

Ми вже згадували якою упослідженою була українська мова на Україні, як тяжко було її вводити у свою рідну Церкву. Яку велику втрату ми були вже потерпіли серед нашого населення, показує наступний уривок з проповіді митр. Липківського до парафій якоїсь сільської церкви.

З цієї проповіді видно, що митр. Липківський мусів прикладати чимало зусилля і хисту щоб дійти до свідомості своїх рідних "у сні окрадених гречкосіїв", щоб вони його зрозуміли.

"... Отже і ми урочисто зустрічаємо тепер Христа, як Царя правди, тієї правди, за яку Він постраждав..."

"... Це правда визволення кожного народу, кожної людини, це правда вільного єднання людей, народів, та правда, про яку й Тарас Шевченко сказав: "Розкуйтеся, єдняйтеся... в своїй хаті своя правда і сила і воля".

Отже й тепер ми, браття, в своїй хаті зустрічаємо Христа своєю правдою, волею, служимо Йому тими дарами, якими Він нас обдарував. Ми, український нарід, в це свято зустрічаємо Христа з вербовим віттям, освячуємо вербу. Який-небудь фарисей може й тут причепитися і казати: "Хіба ж це можна зустрічати Христа з вербою? Адже ж єврейський нарід в св. землі зустрічав Його з віт-

тям з пальми та з фиників, як про це й св. письмо каже? (Іоан. 12, 13). Це ж образа для Господа, замість розкішного пальмового віття зустрічати Його з нашою бідною вербою!" Коли б хто так казав, відразу показав би свою нерозумність. Бо через що нарід св. землі зустрічав Христа з пальмами? Бо такі дерева ростуть там скрізь і при дорозі. У нас в Україні росте верба, ми і зустрічаємо Христа з вербою. Десь інде на півночі навіть і верба не росте, там, звичайно, зустрічають Христа з іншою рослиною, як ознакою перемоги і це для Христа не тільки не образа, а навпаки, ще більш Йому приємно, коли Його кожний нарід зустрічає тим даром, який вирощує йому земля, в якій він живе. Бо лучше зустрічати Христа своїм власним, хоч і бідним даром, а ніж багатим, але краденим або позиченим.

Може ви мене запитаете: на що це ви нам кажете, це ж усе так ясно?... От бачите, це все ясно, коли справа торкається пальми та верби. А от, коли справа йде про мову, тут ще й досі йдуть суперечки — чи чужою слов'янською мовою славити Бога, чи своєю українською. Тепер ще багато між нами українцями є таких, які кажуть: "Все ж таки славити Бога краще слов'янською мовою, ніж українською. Слов'янська, хоч чужа, але священна, а наша українська проста. Як нею до Бога звертатись?" Отже, брате, коли ти хочеш і в Україні славити Бога все ж таки чужою слов'янською мовою, то зустрічай же Його сьогодні й з чужим пальмовим віттям, а не з своєю вербою. Вербу покинь! Не хочеш?! Отже не ганьбуй нічого свого рідного, своєї мови, як найкращого Божого дару і всіх тих дарів, якими Бог обдаровує і нашу душу і нашу землю рідну..."

Крім рідної мови, митр. Липківський вчив свій народ любити і шанувати своє минуле. Він при кожній нагоді плекав національні коріння, плекав тяглість нації. "Ми, українці, говорив він, — будемо своє рідне українське життя. Знайте ж на чому його будемо. Ми будемо його на праці, на боротьбі, на могилах, на кістках тих, що раніше нас працювали, раніш нас і Богові душу віддали. Наша молитва за них в ці дні в храмі, або на їх могилах буде їм від нас найкращою подякою за їх працю, за їх муки, за їх смерть..."

... Справді, ті наші батьки та брати, що лежать у могилах, що життя своє поклали за волю і віру своєї Матері, — вони для нас не померли, вони для нас живі, і їх високі могили з нами говорять; вони, як ті гасла, стоять перед нами, вказують нам шлях до кращого майбутнього, закликають і нас до праці на життя України. З ними говорять наші надхненні співці — Шевченко, Франко, Куліш, Леся Українка та інші, — від них багато чують і нам передають. З ними розмовляють наші історики літописці — Грушевський, Костомарів, Яворницький та інші, відновляють їх життя і працю на нашу науку й приклад.

Ні, не померли для нас ті наші попередники, що свої білі кості за краще життя України склали в високих могилах. Їх душі, їх вічно живі, рідні нам душі, єднаються з нами, підбадьорюють в нас силу, підтримують надію, накладають на нас певні завдання й обов'язки до нашої Матері..."

Навчав митр. Липківський своїх людей і людської гідності. Навчав він від щирого серця, сам

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE. AUTO. LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА. ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

д-р Юрій КРИВОЛАП

ДО ІСТОРІЇ ПОБУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА БЛ. П. МИТР. В. ЛИПКІВСЬКОМУ

(Слово на Загальногромадському Прийнятті в суботу 22 жовтня 1983 року з нагоди Відкриття і Посвячення Пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському в Українському Пантеоні, Осередку УПЦеркви в США, Савт Бавнд Брук, Н. Дж.)

Відродження Української Автокефальної Православної Церкви в 1921 році Першим Всеукраїнським Православним Церковним Собором щодо своєї форми, змісту і ідеології було явищем епохальним. Тому й не дивно, що її ідеолог, надхненник і первоієрарх бл. п. митрополит Василь Липківський увійшов не лише в історію УПЦеркви, але й в історію українського народу. Світла постать митрополита-мученика, його безкорисна, віддана праця для добра нашого народу та Його Св. УПЦеркви, в умовах жорстокого переслідування безбожницькою окупаційною владою, служили і служитимуть гідним дороговказом у вихованні майбутніх поколінь.

Тому, не випадково, але як вислід глибокої пошани до Великого Митрополита, який для частини української молоді своїми подвигами став символом не лише боротьби, а й збереження української духової і національної субстанції, зродилась ідея побудови пам'ятника. А потім, українська молодь, організована в лавах Об'єд-

нання Демократичної Молоді (ОДУМ) на своєму 23-му Загальному З'їзді, який відбувся в днях 28-30-го листопада 1975 року при катедрі Св. Покрови в Детройті, вирішила впровадити в життя ідею побудови пам'ятника бл. п. митрополиту В. Липківському в Українському Пантеоні, в осередку УПЦеркви в США в Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

Висуваючи цю ідею та приступаючи до її реалізації, Загальний З'їзд ОДУМ-у мав на меті досягнути наступне:

По-перше, використовуючи сам процес побудови пам'ятника, створити, як по філіях так і літніх відпочинково-виховних та вишкільних таборів ОДУМ-у відповідний ґрунт для кращого вивчення серед одумівської молоді історії відродження УПЦеркви в 1921 році та ролі, яку відіграв в цьому процесі митрополит Липківський.

По-друге, пригадати нашим батькам, які серед благ американської свободи, останніми роками, трохи призабули що вони, як вцілілі вірні УПЦеркви в діаспорі є безпосередніми спадкоємцями світлих традицій відродженої в 1921 році УПЦеркви, що мусять стояти в авангарді боротьби проти всяких намагань, особливо Московської Патріархії, через її агенутру в Американській Православній Церкві, знищити національне обличчя автокефальних православних церков в Америці, а української зокрема.

Оце й були ті причини, які спонукали нас приступити до реалізації побудови пам'ятника св. п. митр. В. Липківському.

Виконуючи доручення З'їзду, тодішній голова Г. Р. Коша С. В. ОДУМ-у д-р Анатолій Лисий призначив Підготовчий Комітет, в склад якого ввійшли: Юрій Криволап, Іван Павленко, Олексій Шевченко, Петро Матула, Михайло Смик і тепер вже покійний Микола Дзябенко. Метою Підготовчого Комітету було увійти в контакт з Проводом УПЦеркви в США в справі спорудження пам'ятника. 29-го жовтня 1979 року, представники Підготовчого Комітету — Криволап, Шевченко і Матула — відбули зустріч з Блаженнішим владикою митрополитом Мстиславом від якого отримали надзвичайно цінні поради, благословення та згоду бути почесним головою Комітету. Рівночасно, з уваги на велике зацікавлення справою пам'ятника серед українців Підготовчий Комітет відкрив в українській кредитівці св. Андрія конто, на яке почали поступати пожертви. І так справа побудови пам'ятника поволи, але вперто, почала посуватись вперед.

Не час і не місце тут входити в усі нюанси, які були пов'язані з реалізацією побудови пам'ятника. Про них зацікавлені зможуть детальніше довідатись з пропам'ятного збірника, який Діловий Комітет планує видати з закінченням другої фа-

вірив у що говорив. А найголовніше, повчав він із щирою доброзичливістю, з любов'ю. Його наука була в гармонії з корінними прикметами української душі.

... "Браття! говорив він, — Ще з одним закликом я мушу звернутися до вашої християнської свідомості, до вашого сумління. На могилах близьких своїх щиро моліться, переломлюйте хліб на спомин про них, але не дозволяйте собі нічого непотрібного, нічого зайвого, б все, що ми дозволимо собі зайвого на спомин про них, чи в їжі, чи в питті — все це буде не на втіху нашим небіжчикам, а на більшу ще тугу для них. Не на користь, а на шкоду це буде й нашій святій Церкві, нашій громаді.

... Ми вже повинні взяти до уваги те, що наша Українська церква — чим вона повинна відрізнятись від старої російської? Не тільки рідною мовою, а головне більшою християнською свідомістю, більшою побожністю й чеснотою своїх дітей. Будемо ж і ми на могилах своїх померших показувати помершим і живим, що ми справді християни, що утіху християнську ми покладемо не в їжі та питті, а в радості й спокою й чистоті серця й життя. Будемо вважати, що до нас українців найбільш відносяться слова Христа: "Так нехай світиться світло ваше перед людьми, щоб усі бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного" (Мат. 5, 16). Понесімо ж на могилки наших близьких не стільки їжу та пиття, скільки щире українське серце, теплу християнську молитву й чемне християнське поведіння. — Амінь!"

(Закінчення в наступному числі)

зи будови — а саме, площі навколо пам'ятника. Дозвольте зупинитись лише на деяких головних фактах.

Завдяки старанням членів Підготовчого Комітету, 9-й Собор УПЦеркви, який відбувся в днях 7-9-го жовтня 1977 року в катедрі Св. Володимира, в Філадельфії, одногolosно прийняв постанову про побудову пам'ятника та доручив Раді Митрополії доповнити існуючий комітет представниками з Ради Митрополії, Консисторії та центральних Прицерковних організацій. Місяць пізніше, 27-го грудня 1977 року, 41-ша Сесія Ради Митрополії УПЦеркви в США, виконуючи постанову 9-го Собору, створила такий Комітет під головуванням Блаженнішого владика митрополита Мстислава. На першому засіданні цього поширеного Комітету, яке відбулось 9-го грудня 1978 року було оформлено виконавчий діловий Комітет побудови пам'ятника, який і до цього дня несе відповідальність за будову пам'ятника. Склад цього ділового Комітету, на сьогоднішній день, такий:

Блаженніший Владика Митрополит Мстислав — Голова, д-р Юрій Криволап — в. о. Голови, інж. Євген Кальман — Секретар, інж. Олексій Шевченко — Скарбник, інж. Петро Матула — зв'язковий Ділового Комітету з скульпторами і контракторами та пані Валентина Кузьмич, проф. Михайло Смик і інж. Валентин Кохно — члени. Рівнож, аж до часу своєї смерті, проф. Василь Завітневич був активним членом ділового Комітету.

Від початку свого існування, Комітет відбув близько 30-ти засідань, на яких, серед іншого:

а) було розглянуто біля 30-ти проєктів пам'ятника трьох скульпторів: Голодика, Дарагана і

Капшученка та, як вам вже відомо, було вибрано один з проєктів роботи скульптора Петра Капшученка з Філадельфії.

б) опрацьовано серію звернень до українського громадянства в справі пожертв.

в) розроблено мережу збірщиків по парафіях УПЦеркви та по філіях ОДУМ-у.

г) розглянуто кошторис від різних фірм, пов'язаних з будовою п'єдесталу та площі під пам'ятник.

г) полагоджено інші справи, як наприклад вибір цитат з творчості митрополита, площі під пам'ятник, тощо.

Біля чотирьох тисяч жертводавців відгукнулось на заклик ділового Комітету та склали близько 130-ти тисяч доларів. Видатки Комітету до цього часу виносять приблизно 120 тисяч. Для закінчення другої фази будови — площі — потрібно буде, згідно кошторису та залежно від якості матеріалу, біля тридцятип'яти тисяч. Контролю ділового Комітету, згідно постанови 9-го Собору, проводить Контрольна Комісія УПЦеркви. Детальний фінансовий звіт разом з списками усіх жертводавців буде поміщений в пропам'ятному Збірнику який, як було згадувано раніше — буде виданий після остаточного закінчення будови пам'ятника.

Закінчуючи цей короткий огляд історії побудови пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському вірю, що українська громада знову щедро відгукнеться своїми жертвами та допоможе діловому Комітетові завершити це гідне діло ще до наступного року. А покищо, прошу прийняти від всіх нас нашу щирю подяку за пожертви, які ви склали до цього часу.

Василь БАРКА

НЕОБХІДНІСТЬ ПОЕЗІЇ

(Закінчення)

Святі Подвижники були будівничими "світлиць" надземних для врятованих душ. Прищеплювати нововірним праведну "логіку", надсвітню! — духовну: для життя вічного, без смертних прижитностей.

Передусім, вимога: в ім'я Христа, зректись всього, що полонить — на гріх, в земному крузі, силою тілесних пожадань і душевних скривлень. Відносно всього гріховного: згуби свою душу! — зречися всіх зв'язків з ним, постався в стоячу труну, чи будь, як кам'яний стовп: сліпий і невідпочутний в глухонімості. Хто втратився так, рятує душу духовною перемогою для "світлиць" безсмертя, з вінцем нагороди.

Одночасно, забудь всяку судочинність свою на іншого, а стань уявою на його місці: аби одягати його тіло, як звук — своє; кормити його, як сам звук; рятувати, ніби сам гинеш, і навіть в загибелі при цьому бачити дар звиш. Навіть, коли особа — твій ворог; так робити; тільки — поборювати гріхи його, злі діла без примирення до них аби згасити: війною духовною — до кінця.

Відмінність, аж до протистави, між "логіками": земною і небесною, між двома домобудівництвами — визнаємо зокрема з легендарного переказу про благовісницьку подорож апостола Фоми.

Його зустрів приїжджий купець Аван, посланець із Індії, від царя Гундафора, в наказі: знайти в Палестині архітекта, здібного збудувати прекрасний палац, як ставлять для римського цезаря.

Апостол сказав: він якраз — такий майстер; згоден піти в Індію і виконати побудову.

Коли, після багатьох пригод, прибули в Індію, купець, припровадив знайденого будівника до царя і сказав: ось майстер — спорудити найкращий двірець; який захочеш.

Зрадів цар! — повіз апостола з города досить далеко: до місця будови, і визначив розміри основ. Видав багато золота, аби вистачило на палац, і звелівши Фомі — повідомити, коли завершить справу, повернувся до міста.

Апостол роздав золото вбогим, і цілком при-

святившись проповіді віри Христової серед місцевих людей, приєднав багатьох.

Згодом присилає цар гінця: довідатися, чи двірець приготовано? — Так, приготовано; зосталось покласти дах! — відповів апостол, і знов діставши золото: на гарну покрівлю роздав для потребуючих.

Вороги апостола повідомили царя: прихожий тільки проповідує нового Бога, а від будівлі немає й сліду, бо все золото роздав злидарям.

З наказу царя, схоплено Фому і поставлено на розсід: там на запит царя про готовий двірець, апостол сказав: найчудовіший двірець побудовано, але не тут! — в іншому житті небесному. Після смерті можна там поселитись.

Гундафор сприйняв відповідь за глум собі, і звелів замкнути обох: апостола і купця в тюрму, як обманників; зідрати з обох шкіру і спалити їх живими.

Тієї ж ночі помер, з короткої недуги, улюблений брат Гундафора, і цар, забувши всі справи, тяжко горював по втраті.

Душу брата водив ангел по оселях небесних і показував блискучі світлиці, — там вона, сподобавши собі одну з найкращих, спитала, чи можна тут жити. Почула відмову: призначено бути цій світлиці Гундафорові, бо для нього збудував її Фома за одержані гроші.

Тоді душа поблагала ангела: відпусти її на землю, аби випросити в брата світлицю.

Велика радість була Гундафорові, коли ожив брат і на його прохання, пообіцяв подарувати найціннішу річ в державі. Коли ж почув просьбу про світлицю, що Фома збудував йому на небі, одну з найкращих! — то сказав: я обіцяв тобі подарунок з речей на землі, небесну ж світлицю собі zostавлю. Але покличу будівника з тюрми і він поставить тобі таку саму.

Звільнено апостола і цар, вийшовши назустріч і, плачучи, уклінно випрошувався з провини, вкритої з неспівідомості.

Фома подякував Богові за добрий поворот подій; проповідував Євангеліє братам, вихрестив їх і множину інших в царстві.

Відзначимо що за роздані гроші витрачені на бідних, згублені для власника, — будується "світлиця" в небі. Тут дві "логіки", в їх протиставі.

Чи легко нам переключитися з однієї, земної, до протилежної їй — небесної? — зовсім ні!

Важко — вкрай. Ніби для призначених астронавтів відразу, без вправи, стати на Місяць: з незвички до різко інших обставин можуть гірко потерпіти.

Тяжко було і Гундафорові між двома домобудівництвами. Для земного збирав силу золота з надії; жити славно в пишному палаці, як римський цезар. За втрату грошей, зневаживши добрий вжиток: на справу милосердя, — вирішив по-звірячому карати.

Супроти цього була в серці інша прикмета, набагато сильніша: сподівання жити в небесній оселі. Мав здібність сильно вірити в вічне життя і тому, довідавшись про свою світлицю там, — зрадив надзвичайно і звільнив обох в'язнів. Дуже розкаявся за свій злий намір і подбав також про світлицю для брата.

Крізь наївні обриси декотрих суто легендарних складників переказу, просвічує картинний і повчальний приклад.

Астронавтів готують до незвичайної дійсності, проводячи крізь спеціальні заклади, точно обчислені аби поступово, побільшуючи труднощі на вправах, наблизити до страшенно відмінних обставин життя і дії.

Подібно — потрібна підготовка душі для її вічності в небесних оселях і одну з сил для цього криє в собі поезія, з духовною красою, в силі і в правдах віри. Пробуджує душевну спромогу і відновлює жар в серці, аби в поривах надхнення, відірвати від гріхових впливів. Окрилює душі: підняти над туманністю минучого, — до відчуття вічного і святого домобудівництва в Духовному Єрусалимі.

Сьогодні в Україні поезію з такою окриленістю переслідують, за декілька віршів з натяками про неї — "улаг" і "психушка": на три роки. Докопуються, назвати можна, фідіцид: віровбивство (fides — віра); ніби в колісничому поході звірсаранчі з "Апокаліпсиса", мучать народи неправдою з обмертвілої доктрини, аби здушити життя "по духу", як сказав апостол.

На жаль і на Заході почалося віровбивство, хоч без терористичності, але з огидними вигадками — в фільмах і книжках мов зміїним ядом, під гаслом: "Бог — мертвий" (God is dead).

Надходить час: відчують, як страшно попасти під блискавично гострий меч гніву Бога живого.

Понад шістдесят років Україна вповні терпить трагедію фідіциду: в найзапеклішій війні безвір'я — проти віри. Набагато, по східних землях, з власної вини: бо так легко, мільйони з ворожого підказу, відійшли від заповіді Христа — в братовбивство громадянської війни і дістали нищення для всіх.

На жаль, свою трагедію фідіциду в її цілому обсягу, найглибшу в історії людства, якраз і обминула вся українська література, там і тут, від 20-ох років до нашого часу.

Одно з перших завдань, для поеми "Свідок" було — простежити цю трагедію докладно, відновити всесторонню панораму дійсності в сферах духовного життя, зведених в руїну, в час між двома війнами.

Ми — свідки величезного напасництва в СР-СР, на українців, як на інших — також; можна назвати його "контрморфозис". Це цілковите зруйнування всієї, розвинутої в історичному ході, духовно-культурної і соціально-економічної формації народного життя.

Це — гвалтовний розвал її в геноцидності, і насильницька, в найбільшому терорі, заміна її чужородною, штучно створеною, в кабінетній доктрині — протиприродною і протилюдською формністю, прикритою в словесність про "едем".

Спрощено ілюструючи, означимо так: зрізати голову з коня і, приставивши, прирощувати йому голову тигра: з надзвичайною насильністю подавляючи спротив.

Запроваджено чужий і ворожий для народів Східної Європи — комплекс, з войовничою богозневагою і знищенням всіх найсвітліших християнських добромисностей і чеснот і всього вели-



Одумівці на демонстрації
в 50 річницю голоду на
Україні.

24 вересня, 1983 р.,
Рочестер, Н. Й., США

чезного духовного світу віри, і заміна його по-
нурою матеріалістичністю скаліченої Гегелевої
діалектики, в поривах ненависництва і помсти, з
додачами до порожнечі: нудьгою в язичеському
побуті з пияцтвом і розпустою, також — північ-
ним матюком серед чоловіків, жінок, навіть під-
літків: як символічною короною для контрмор-
фозису, над кольоровою вивіскою про заверше-
ний соціалізм.

Але цілком погасити образ Христа в народно-
му серці неможливо: він, як східне сонце, знов
з'являється в сутінках тотального поганства —
освітити і зогріти обікрадені душі божественною
любов'ю: в милосердя і порятунку. Християнське
відродження неминує на віднову всього велико-
світу віри, впадкованого з першоджерел Києва,
починаючи від хрещення Русі-України.

Первопрестольний город, по пророчому слову
апостола Андрія, маючи 400 церков і величезний
світильник істини і святости життя: Печерський
монастир, осяяв вірою простори аж до "краю
землі" — на Півночі.

Печерська Лавра, за коротку добу, зібрала по-
над вісімсот великих праведників: — винятковий
приклад в історії християнства.

Київська Свята Русь творила неповторну будо-
ву в європейських віках, народ і церква зблизи-
лись так, що становили цілість і ця формація
ввійшла за висловом новочасного західного мис-
лителя: в "метафізичну структуру історичної на-
ції" цілком відповідно до її вдачі, до народної ду-
ші.

Для неї Володимир святий став першим і най-
яснішим світочем, як названо в билиних "красним
сонцем" Землі Руської. З його почину християн-
ство в нас на відміну від візантійщини, забороняє
жорстокість, в судівництві: всякі, прийняті в Ві-
зантії, тілокалічення: виколювання очей, відрізан-
ня носів, вух, язиків, ніг, рук, — все це замінено
грошовою виплатою.

Про Володимира Великого знали: "неймовірно
милостивий". Кожному жебракові і бідареві до-
зволено було прийти на княжий двір по їжу і пит-
во — скільки треба, і брати гроші. Щодня роз'їз-
джими возами постачалися страви і квас та мед
всім недвигам, калікам і немічним по їхнім кут-
ках. Все роздавав князь потребуючим, а собі не
збирав скарбу, нічого не завойовував, — тільки
обороняв державу, будуючи фортеці на кордонах.

Багато було тоді недобрих подій і справ через
усобиці, а все ж велике світло християнське стоя-
ло в осередді всенародного життя, допомагаючи
народові поборювати темні сторони.

Але зло усобиці, з лютого розросту, зрештою
через два з половиною століття, розорило дер-
жаву і посприяло катастрофі в татарському роз-
громі.

Потім життєвий ідеал старого Києва відро-
джується в діяльності братств і подвигах Запо-
розького козацтва, народного ордену християн-
ського лицарства, як спадкоємця великокняжої
дружини.

Відроджується ідеал — творами Сковороди і
Шевченка, працею Кирило-Методіївського брат-
ства який світиться в житті народу аж до війни
1914 року і до революції, навіть жевріє і потім:
до Другої світової війни і після неї, супроти стра-
шенного натиску боговорожої диктатури в її
контрморфозисі.

Тому в "Свідку" я з особливою увагою відбу-
довував світляні обриси ідеали в духовному все-
світі з святокиївського часу. З ним здійсниться
призначення народу, силою Провиду Божого; як
помножені таланти в Євангельській притчі, —
принести свій здобуток: здійснений ідеал непов-
торної побудови: народ — Церква.

Трудно? — неймовірно?

В Христі все добре можливе! — проголосив
апостол Павло.

Ярослав КІТ

КОНВЕНЦІЯ ПРОГРЕСИВНО-КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ ТА УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИКА

У днях від 8-го до 12-го червня 1983 р. в столиці Канади відбулася конвенція Прогресивно-Консервативної Партії Канади, (П-К П). Це та канадська політична партія, за котрою канадські українці найбільше голосують та яка посилає найбільше послів українського роду до федерального парламенту. Це також та партія що, побільшості, грає ролю "королівської опозиції", тобто, не є при владі.

Яка була ціль Конвенції і що саме сталося на ній? Оттавська конвенція П-К Партії мала за свою ціль — вибрати нового лідера партії, який зумів би довести її до державної влади. Іншими словами, більшість делегатів бажали виправити свою помилку з 1976 р., коли то на Кінгстонській конвенції вони відкинули кандидатуру Б. Малруні і вибрали собі Джо Кларка на провідника партії. Від того часу в П-К Партії не було спокою. Партії просто не везло. За сім років під його проводом партія мала державну владу тільки декілька місяців. Того провідника скоро не злюбили і прозвали — "Джо — хто?"

Отож, в суботу 11 червня 1983 р. Оттавська конвенція вибрала нового провідника партії, Браєна Малруні, а 29 серпня виборці округи Централ Нова у Новій Скошії вибрали Малруні послом до федерального парламенту, даючи йому змогу в легальний спосіб стати офіційним провідником "королівської опозиції", роллю яку тимчасово виконував посол Ерік Нілсон. Тепер як провідник партії і як провідник опозиції в парламенті, Браєн Малруні зможе ефективно змагатись за здобуття державної влади і стати наступним прем'єр-міністром Канади.

Оттавська Конвенція була найбільшою і найцікавішою політичною подією в Канаді 1983 р. Вона була теж найбільшою дотепер політичною конвенцією. Було тут понад 10,000 глядачів, найбільше з них мандатні делегати з партійних клітин і округ і їхні заступники; представники молодіжних організацій і їхні заступники; провінційні і федеральні послы, сенатори, заслужені партійні діячі та жінки і чоловіки делегатів. Всі вони мусіли зареєструватись, заплатити вписове і носити виказки із фотознімками.

Крім них на конвенції були ще представники преси, радіо і телевізії, охоронна і медична обслуга, як також поважні гості (V. I. P's)*, до яких зараховували прем'єрів, дипломатів і представників різних канадських політичних, етнічних і культурно-просвітних організацій. Для них було окреме місце на Конвенції. Вони теж мусіли реєструватися, платити вписове і носити виказки.

Щоб краще контролювати рух делегатів на конвенції і тримати дисципліну — організатори надали кожній групі обмежені права руху. Наприклад, пресі і всім представникам "мідії" було

заборонено там ходити де сидять кандидати чи там де сиділи V. I. P's і проводити розмови чи робити інтерв'ю. Також обмеження прав руху були визначені спеціальним кольором на виказці.

Проте такі чи інші обмеження не допомагали, бо на Конвенції був справді великий рух і гамір, а до того ще й велика гаряч, гірша ніж на якомусь турецькому базарі. Поведінка делегатів була задовільна, а ціла атмосфера була весела, говірлива, і час від часу захоплююча, мов в цирку. Фактично, це й був великий політичний цирк, а декілька днів раніше на тому самому місці був правдивий цирк, який не викликав такого великого зацікавлення, не притягнув так багато публіки і не показав таких штук, як показала Прогресивно-Консервативна Партійна Конвенція!

Тимчасова статистика показує, що на саму конвенцію П-К Партія видала найменше 3 мільйонів доларів, а перші три головні кандидати — Кларк, Малруні і Крозбі — особисто видали найменше \$600.000 на такі потреби, як готелі, напитки, написи з гаслами, афіші, знімки, брошури, шапки і кашкети, парасолі і хустки, значки і гудзики, і навіть... яблука! Не було ні одної вільної стіни, бо всі були обліплені всілякими афішами. Всі делегати носили різні відзнаки, з написами, знімками, різнокольорові, кількома мовами. За два дні тільки прихильники Кларка роздали 20,000 жетонів, з його знімком, кличем чи з якимсь написом! А це ж великі кошти!

Нас цікавило яку роллю відіграла українська громада на конвенції через своїх представників преси і організацій? Також хотілось знати — яку роллю відіграли українські делегати П-К Партії у виборі нового провідника?

Якщо на конвенції мали бути представники якихось організацій, як напр. УНР, КУК, ЛВУ чи професіоналістів — вони мусіли зареєструватись через V. I. P. секцію і заплатити по \$250.00 вписове. Переглянувши докладно листу запрошених організацій і представників організацій, я не знайшов ніякого зареєстрованого представника якоїсь української політичної чи культурно-просвітньої організації. Одинокий що з'явився — це був д-р Ярослав Рудницький, але він чомусь тут не зареєструвався.

Друга можливість українського представництва була через представників нашої преси і іншої події. Тут реєстрація була безкоштовна. Переглянувши докладно листу прошених етнічних газет, а головню українських, я завважив, що на листі були всі українські газети як напр. "Новий шлях", "Гомін України", "Молода Україна" (журнал) і інші. До останньої хвилини реєстрації ніхто не зголосився їх представляти. З українців лише я був зареєстрований як представник журналу "Молода Україна" та д-р Я. Рудниць-

кий від якоїсь іншої газети. Ніяких інших "політичних" чи "вільних" наших журналістів я не стрічав на конвенції.

Неприсутність наших журналістів на П-К Конвенції треба вважати негативним явищем. Діячі нашої преси втратили нагоду взяти участь на поважній конвенції, де могли б багато дечого навчитись і взнати про канадську політику взагалі, про політику П-К Партії, а найголовніше про політику і думки нового провідника партії Браєна Малруні. Не дивно, що часом в деяких українських газетах можна знайти багато непоінформованості у статтях про канадську політику.

На конвенції натомість, було зареєстровано багато інших етнічних газет та політичних і культурно-просвітних представників. Ті представники робили інтерв'ю, нав'язували контакти і провадили закулісну політику з делегатами П-К партії, з послами і сенаторами. Вони їм давали свою літературу, і свої, тобто, даної групи, політичні інформації, бажання і погляди, що може мати вплив на голосування за новим провідником або на політичні погляди даного делегата відносно тієї чи іншої етнічної групи. Шкода, що таку нагоду втратили українська преса і українські організації. На конвенції було чимало українців, як делегатів П-К Партії та як спостерігачів. Не всі вони були "за" чи "проти" Кларка і не всі прибули сюди з наміром тільки, щоб голосувати.

Від самого початку настроїв на конвенції був "геть з Кларком", хоч багато ще вагалось і питали "ну, а за ким іншим"? Такі й інші теми дискутували українські делегати по закутках кон-

генції; на сходах, в їдальнях, під шатром чи на підлозі. Велись такі дискусії ще і по готелях і ресторанах, аж до півночі чи ранку. Не всі наші делегати на початку були відкриті зі своїми думками. Деякі хотіли знати звідкіль "сильний вітер віє". А ще інші делегати хотіли чекати до п'ятниці, щоб вирішити за ким голосувати. П'ятниця була присвячена для промов усіх вісьмох кандидатів на провідника партії. Отже багато делегатів хотіло ще знати, як кандидати себе покажуть перед конвенцією зі своїми промовами. Ану ж якийсь кандидат своєю "золотоустною" промовою зачарує і захопить цілу конвенцію. Щоб вирішити хто і коли буде промовляти — тягли жеребок.

Першим промовляв Браєн Малруні, що деяким політичним ветеранам конвенції не віщувало на добре, бо не всі делегати були на своїх місцях, а тому не могли слухати першого промовця. На залі ще, звичайно, буває великий рух. Першого промовця скоро забувають і не пам'ятають про що він говорив. Першого все є легше критикувати. Від нього завжди сподіваються щось "достойного і праведного". Перший промовець є все тим мірилом, яким судять всіх наступних промовців. Отож, від Малруні делегати і мідія сподівались багато.

Малруні не розчарував конвенцію. Під маршовою піснею він і його дружина Міла виступили на платформу і представились публіці. Їхня постава і поведінка нагадала багатьом делегатом покійного през. Кеннеді і його дружину Джекеліну, а деяким навіть англійського престолонаслідника князя Карла і княгиню Даєн. Їх привітала конвенція вигуками "Браєн, Браєн" і "Міла, Міла". Малруні говорив змістовно, авторитетно і двомовно. Його дикція і рухи були добрі. Він говорив про економіку, етнічність і про потребу єдності в партії, в державі і про здобуття влади. Коли він закінчив, то всім було зрозуміло, що тут є кандидат гідний їхньої уваги.

Кандидат Крозбі говорив цікавіше — але не мудріше. Він говорив грімко і саркастично. Його дикція була виразна, а слова гострі. Зміст промови був не глибокий. Крозбі своєю поведінкою і своїми рухами поводився як якийсь диригент хору, який старається гармонізувати розстроєний хор (конвенцію!) Йому це не вдалось.

Кандидат Кларк, як звичайно, не витримав публичного натиску і знервувався. Він не говорив авторитетно, хоч час від часу було видно, що він, як Крозбі, підносив, але не дуже високо свого кулака. Він закликав конвенцію щоб його перевибрала, бо він вже був провідником і є найкращим кандидатом. Така слаба промова багатьом делегатам не була зрозуміла, беручи під увагу, що на платформу вийшли з ним такі поважні партійні діячі, як Меклоналд, Стенфілд, Мазачковський і Гнатишин. Його дружина Морін Мекті була з ним. Промови інших кандидатів були різноманітні. Деякі цікаві своїм змістом, деякі цікаві постановою самого кандидата, а деякі були зовсім нецікаві.

В суботу, 11 червня, в день голосування, вже було видно що ніхто не хоче Кларка. Питання було — як його підвалити, щоб конвенційними

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

маневрами його легко звалити? Вже в той час можна було завважити, що велике число делегатів на грудях, на шапках чи на хустках носили малий жетон з трьома буквами АВС, що означало *Anybody But Clark**. Такі й інші відзнаки носили теж деякі поважні українські делегати.

Колишній федеральний міністер М. Старчевський, наприклад, носив жетон кандидата Крозбі і мені говорив що він є за "українцем Іваном Крозбі з Ньюфаундланду." А колишній провінційний міністер Іван Яремко ще вдень мені говорив — "Я ще не вирішив", але вже десь під вечір, коли я його стрічав знову, я був певний, що він не за Кларком.

Адвокат Богдан Онищук висловив декілька цікавих думок відносно політичних поглядів деяких кандидатів, але він сам ніяк не хотів мені сказати — за ким він думав голосувати. Мені здавалось, що хоч він був АВС, він, би краще чувся, якби прем'єр В. Дейвіс був кандидатом. Він навіть сидів недалеко прем'єра. Колишній торонтський П-К кандидат, інж. Максимець теж радо і з приємною усмішкою говорив про всілякі можливості висліді голосування, але своєї думки — за ким він є не казав. Більш відкрито говорив д-р Ярослав Шудрак. Він був АВС, і з певністю заявив, що Кларк не вийде. За Кларком до кінця був провінційний посол Юрій Шимко. Тоді, коли вже дах над Кларком валився, посол Шимко з великою енергією і ентузіазмом підніс афішу з написом "Кларк" до гори і разом з іншими кричав "Кларк", "Кларк", "Кларк"!

На конвенції, з української сторони, найбільше скористав торонтський п-к кандидат Андрій Вітер. Він прибув сюди зі своїми партійними радниками і зі своєю милою дружиною. Його радники пильно приглядалися до організації і проведення конвенції, щоб щось навчитись та вжити те знання на кампанію свого кандидата в Торонто. Кандидат А. Вітер відкрив свою будку з афішами про себе і роздавав партійну літературу, подавав руку проходячим глядачам і радо з ними розмовляв. За яким кандидатом пан Вітер голосував — не можна було вгадати, але вже після другого голосування можна було відчутти, що він був прихильником АВС.

На конвенції був теж сенатор Павло Юзик, який пильно приглядався до переходу голосування і був зацікавлений українськими делегатами. Він був прихильником АВС. Були теж і наші федеральні послы — Гнатишин і Папроцький та інші заслужені наші партійні діячі, головню з західних провінцій. Деякі послы як напр. Гнатишин публично виступали за Кларком. Посол Гнатишин грав поважну роль відносно якоїсь злуки чи співпраці з іншими кандидатами щоб уможливити Кларкові перемогу.

На конвенції фактично, було багато українських делегатів, але вони, на жаль, не виступали в імені якоїсь нашої організації чи цілої нашої спільноти в Канаді. Вони виступали як самостійні одиниці, а їхній вплив на курс конвенції, на вибір нового провідника, чи навіть на політику нового провідника рівнявся тільки їхньому особистому авторитетові.

Ці і інші речі були порушені в розмовах з нашими делегатами, як наприклад з Онищук, Максимцем, Шимком, сенатором Юзиком та іншими. Всі вони погоджувались з пропозицією д-ра Я. Шудрака який сказав, що нам потрібно якоїсь загальної, парасольної і все-канадської організації, яка б виступала, брала участь і обороняла наші права й інтереси на такому форумі як конвенція, та що нам треба мати свою "lobby" чи "pressure group" так як це мають інші, а головню жиди.

На конвенції був сенатор Нейтен Нургіц, адвокат і громадський діяч з Північного Вінніпегу, з околиці де живе багато українців. Він є пристійний і цікавий чоловік. Він не тільки що приглядався до подій на конвенції, але якось зумів мати кілька інтерв'ю на телебаченні, де він подавав свої думки про хід конвенції, що передавались по цілій Канаді. Він є жидівського походження і є членом торонтського клубу "Олбані Клуб". Так як я розумію, то це не є жидівський НТШ, а жидівський клуб, який виступає в обороні жидівських політичних інтересів у Канаді. Отже, нам українцям потрібно подібної організації.

Щодо нового провідника п-к Партії, з розмови з нашими делегатами, я відчув, що вони якось підозріло і непевно до нього ставляться. Може тому, що він є "етнік" — римо-католик, англо і фанко-мовний і канадський "східняк". Може вони воліли б бачити ще одного англо-саксонського протестанта "західняка".

Браєн Малруні є етнік і то завзятий. Він це підкреслив виразно українцям на своїй першій зустрічі в "Українському Селі", в неділю 7-го серпня 1983 року. Він сказав що "мої предки, багато років тому, приїхали до цієї країни з Ірландії, втікаючи від бідноти та шукаючи свободи." Малруні є гордий з своєї ірландської спадщини, хоч він родився і виростав в глухому закутку Бей Комо, в провінції Квебек, де його батько був звичайним робітником. Про Ірландію він знає багато, а що він знає про Україну — невідомо і я сумніваюсь чи до часу конвенції, цей 44-річний адвокат і корпораційний геній знав щось про нас щоб викликати собі прихильність у наших виборців. На українські конвенції чи бенкети його ще не просили. Тепер як Малруні став провідником це все напевно зміниться.

В міжчасі нам треба застановитись, як зорганізувати український "Олбані Клуб" про який була мова вище.

* Вері Імпортант Піпл — Дуже Важливі Люди.

* Будь хто, аби не Кларк.

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і матеріально. ОДУМ потребує Вашої помочі!

В. К. С.

АНАТОЛІЙ БОДНАРЧУК

Три швидкі обороти змагуна і молот у леті... Не молодий, круголиций і лисий чоловік пильно стежив за летом. Ні. Цим разом йому не вдалося побідити усіх противників. 3-тє місце, бронзова медала. Почуття різноманітні, бо це Олімпіада. Змагунові не вдалося повторити успіх золотої медалі попередньої Олімпіади. Жаль... Але ні! Бо його перший студент, і улюблений студент — чемпіон Олімпіади!

Анатолій Боднарчук, змагун, тренер, народився 5-го березня 1940 року в місті Рівне. Змалку цікавився спортом і брав участь у майже кожному. В юних роках не виявив жодного таланту, чи успіхів, які передбачували б майбутні успіхи.

Все ж таки Боднарчук не був розчарований. Для нього участь в якому небудь спорті на свіжому повітрі була важніша, як сам успіх. Щоб залишитись при спорті впродовж всього свого життя, Боднарчук рішив стати шкільним інструктором фізкультури.

Наука і тренування захопили молодого студента. Але ще й тут Боднарчук не був певний, до якого спорту має найбільші здібності. 18-літнім здобув 2-ге місце в пентатлоні на українських змаганнях. На жаль, і на користь — заповільні висліди в бігах не дозволили йому здобути золотої медалі. Висліди його переконали, що його кремезне тіло не є збудоване для копаного м'яча, бігу, чи скоків, а радше для метів кулі, молота, диску чи ядра. Боднарчук вибрав собі диск.

Шість років кидав він диском без жодних успіхів. Терпеливість добігала до кінця. Одного дня, 1964 року, Боднарчук перший раз спробував мет молотом. Молот — це 7 кілограмовий тягар на кінці дрота з ручкою. Змагун, тримаючи за ручку, три рази обертається і тим пускає молот в лет. Боднарчук захопився цим новим спортом.

Поступ його був повільний. В 1967 р. його осяги вперше зауважили в Україні. Наступного року запросили його на всесоветські кваліфікаційні змагання перед Олімпіадою. Боднарчук здобув п'яте місце, а з тим і квиток назад до Києва... Олімпіада не для нього! Переможений Боднарчук не розчарувався, а запалився переконанням, що має силу, талант і охоту стати олімпійським і світовим чемпіоном.

В 1969 р. "новий" Анатолій Боднарчук виступив на аренах спорту. Здобув золоту медалю на все-європейських чемпіонатах в Атенах, встановлюючи новий світовий рекорд. Кілька тижнів пізніше, в місті свого народження, другий раз перевершив світовий рекорд. Успіхи продовжувалися. В 1970 році змагався Анатолій 16 разів, і здобув 14 золотих та дві срібні медалі. В 1971 р. успіхи раптово зупинилися. На все-європейських змаганнях здобув лише 3-тє місце. Кілька років пізніше Боднарчук згадував той рік словами: "...З кожним роком людина старіє, тратить витривалість та силу. Із віком психологічне наставлення особи перед змаганням набирає більшої важливості. На

жаль, я того наставлення в той час не мав, але зрозумів. Рішив, що на другий рік знов стану чемпіоном!"

1972 рік був найбільш успішним в кар'єрі Анатолія Боднарчука. Здобув золоту медалю на Олімпіаді в Мюнхені. Не програв жодні змагання впродовж цілого року. При кінці 1972 Боднарчук міг похвалитися, що десять із п'ятнадцяти найдовших полетів молотом, це результати його довголітнього труду. Також 1972 рік був важливий для Боднарчука з двох інших причин. Весною успішно оборонив тезу і дістав диплом "Candidate of science" у ділянці спортової науки. Осінню того ж року одержав позицію викладача при Київській Академії Фізичної Культури. Також одержав свого першого студента — 17-літнього Юрія Седиха.

Боднарчук виявив себе неабияким тренером. Поступ Седиха був неймовірний. Тренер і молодий змагун багато годин перебували разом і не диво, що за короткий час вони стали нерозлучними друзями. В той час Боднарчук далі сам змагався, але не з великими успіхами. В 1974 році мав проблеми зі спиною. Підозрівав, що це скінчить його змагунську кар'єру. Після повного відпочинку Боднарчук повернувся назад до активного спорту, рішаючи здобути ще одну золоту медалю на Олімпіаді.

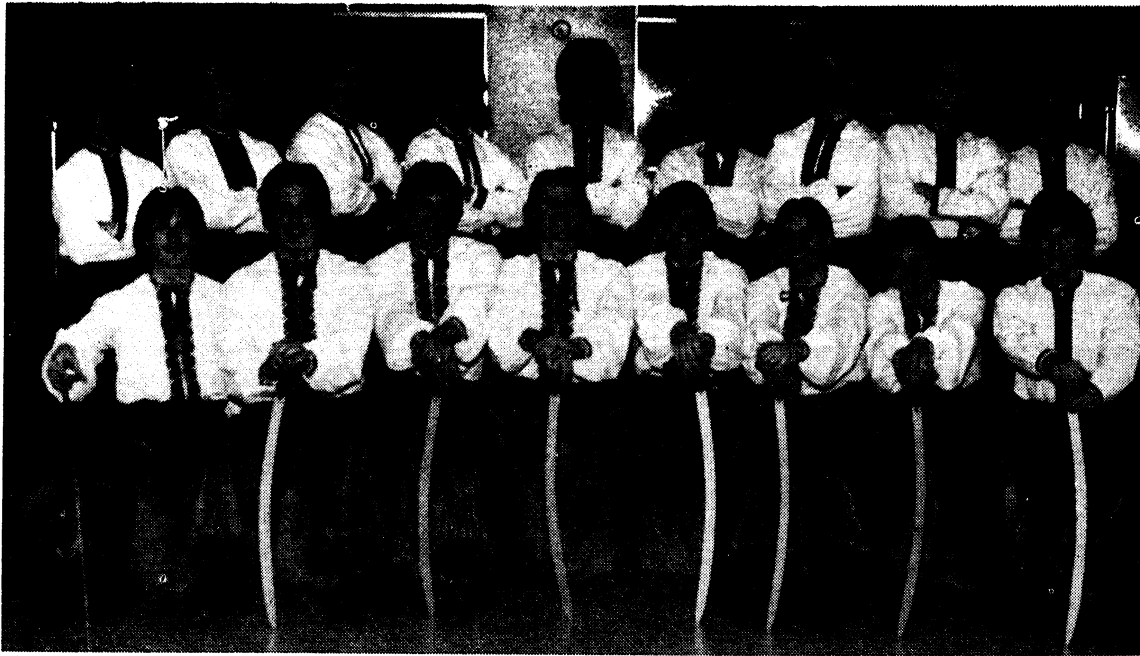
І цим почалася одна з найдивніших сесій тренування в історії спорту. Анатолій Боднарчук — змагун, стримів до досконалості, щоб здобути золоту медалю. Анатолій Боднарчук — тренер, пильно "муштрував" свого улюбленого студента Седиха, щоб той виграв золоту медалю... В той час знавці спорту припускали, що Седих правдоподібно здобуде першенство. Також говорилося, що Боднарчук правдоподібно не здобуде навіть місце в репрезентації СРСР на Олімпіаді.

Седихові було жаль Боднарчука. У змаганнях перед Олімпіадою він його весь час поборював. Не знав, де себе подіти... Боднарчука це сердило і одного дня він сказав Седихові: "Як ти мене побореш, я це сприйму як дійсність. Але як я тебе поборю — уважай! Бо це ознака, що я задурно тратив час тренуючи тебе всі ці роки..."

Надійшов 1976 рік. 36-літній Боднарчук ледь ледь здобув місце до збірної команди СРСР. Що сталося на Олімпіаді в Монреалі? Це вже сказано: Анатолій Боднарчук здобув бронзову медалю, а Юрій Седих — на п'єдесталі переможців. Два українці. Тренер і його студент. Один передає другому титул Олімпійського чемпіона.

Активна спортова кар'єра Боднарчука кінчалася на цій Олімпіаді. Він далі викладає в Києві, він далі тренує Седиха як і нових молодих охочих змагунів та дописує на спортово-виховні теми до різних журналів.

В наступному числі — Владислав Третяк.



Хлоп'ячий відділ танцювального ансамблю "Веснянка" 1983 р.

Перший ряд зліва: Микола Савранчук, Василь Мигаль, Тарас Стадник, Юрко Новицький, Андрій Чорний, Ярослав Сverbivus, Андрій Новицький і Володимир Гібський. — Другий ряд: Богдан Долішний, Микола Долішний, Віктор Юхименко, Борис Харченко, Тарас Мочаренко, Віктор Чміленко, Володимир Шапка, Василь Шух і Микола Микисор.

УСІХ ЩИРО ЗАПРОШУЄМО НА ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ

ТАНЦЮВАЛЬНОГО АНСАМБЛЮ ОДУМ У ТОРОНТО

“ВЕСНЯНКА”

З КОНЦЕРТОВОЮ ПРОГРАМОЮ
“ВЕСНЯНКИ” ТА АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. Г. ХОТКЕВИЧА

які відбудуться

4-го лютого 1984 року

Початок 7.00 год. вечора

В Українському Культурному Центрі при 83 Christie St.

смачний буфет — оркестра “НОВА ХВИЛЯ”

ПЕРЕД НОВИМ РОКОМ

Яр СЛАВУТИЧ

(Редакційна "Інформатора" філії ОДУМ-у Міннеаполіс-Сейнт Пол за грудень, 1983.)

НА РІЗДВО

Матері

В зв'язку з виходом 100-го числа ІНФОРМАТОРА редакція дістала масу-масенну поздоровлень, побажань, та і просто товариських відгуків від місцевих топівців, як також і від далеких, які являються нашими сталими і добрими приятелями. Ці всі побажання означають для нас, що наша праця є не даремною і що вона є шанованою нашими читачами. Це дуже важливе, бо підносить наш дух і бажання служити далі нашим друзям оцим листком, що вже десять років виходить в Міннеаполіс-Сейнт Полі.

Звичайно, через відому скромність редакції, ми дуже рідко звертаємось до читачів за допомогою і навіть колись думали відсилати назад їхні пожертви на пресовий фонд. Пізніше змінили цей камір, боячись образити наших вірних друзів. Отже цей намір ми не змінюємо і тепер, починаючи друге десятиліття нашого існування.

В ІНФОРМАТОРІ ми стараємося інформувати про працю місцевих філій ОДУМ-у та ТОП-у, як також і про цікаві моменти в житті окремих членів, якщо це нам вдасться якось розгадати чи почути. Також ми регулярно займаємо голос в актуальних справах одумівського життя, чи навіть загально-українського. Часом нам це вдається, часом ні! Часом нас хвалять, часом сварять! Це є добре, так будемо робити і надалі.

Однак невідомо є, як довго ми ще протримаємося. В нашій суспільстві все є умовне і залежне від обставин. Не претендуючи на вічність, ми все ж плануємо продовжувати нашу працю, поки вистачить пороху.

А тепер, перед Новим Роком, бажаємо нашим читачам досягнути в нім все, що вони собі бажають: здоров'я — так! щастя — також так! Якщо хтось бажає мати більше грошей і розбагатіти — також це бажаємо! Лише не бажаємо нікому зла — бо це не добре ані на здоров'я, ані на щастя. Та і багатство тоді не допоможе! Отже тримайтеся всі в добрім дусі і добрій силі! Привіт з НОВИМ РОКОМ 1984!

Ми теж вітаємо редакцію "Інформатора" з 10-літнім ювілеєм і бажаємо дальше успіхів.

Редакція "МУ"

Мені приснилась біла паляниця,
Накритий стіл і соняшна кутя,
І понад хатою в лету жар-птиця,
Що ловить зорі й знає майбуття.

Я завжди бачу: грає сніговія,
Міцні морози — дуб аж посивів,
А ти стоїш на покутті, як мрія,
Як Божа Мати серед образів.

Сім'я сідає до святного столу,
Де пахне сніп і де п'янить узвар;
З ясної стелі, мов з небес, додолу
Лямпадка ронить сяєво, як жар.

Дзвенить молитва над столом святково,
І на долівці сіно шелестить...
О не забути боговите слово,
Що всім ясило благодатну мить!

Мені приснилась біла паляниця,
Накритий стіл і соняшна кутя...
Нехай навіки спомином іскриться
Той добрий час — на все моє життя!

З В Е Р Н Е Н Н Я

Комітету Побудови Пам'ятника бл. п. Митр.
В. Липківському

У зв'язку з побудовою пам'ятника митр. В. Липківському (в Осередку УПЦ, Баунд Брук, Н. Дж.) буде видана Пропам'ятна Книга. В ній буде задокументована історія побудови пам'ятника та поміщені маловідомі та досі неопубліковані матеріали з життя і діяльності митр. В. Липківського, його побратимів та з історії відродження УАПЦ. Книгу до друку підготовляє редакційна колегія в такому складі: Микола Вірний — головний редактор, проф. Петро В. Одарченко — мовний редактор та Комітет Побудови Пам'ятника — члени.

Звертаємося до всіх хто може збагатити це видання своїми особистими спогадами, чи фотографіями, чи іншими матеріалами, які стосуються історії УАПЦ 1921 року, подарувати, або позичити такі матеріали Комітетові для використання їх у Пропам'ятній Книзі. Джерело таких матеріалів буде у книзі зазначено. Просимо писати, чи слати матеріали до Редакційної Колегії на:

MEMORIAL BOOK
8600 Buckhannon Dr.
Potomac, MD 20854

Діловий Комітет
Побудови Пам'ятника

ДОПОМАГАЙТЕ, цікавтеся своїми

**дітьми — дайте їм нагоду проявити
себе в рядах ОДУМ-у!**

РІЗДВ'ЯНІ ПОБАЖАННЯ

Бажаю веселих Різдвяних та Новорічних свят міцного здоров'я редакторів Л. А. Ліщині, адміністрації, Зіні Корець, редколегії і співробітникам.

З пошаною,
А. Степовий
Монреаль, Канада

**

Бажаємо управи "М. У." веселих Різдвяних свят і щасливого Нового 1984 Року.

Л. Лукул
Ст. Кетеринс, Онт.

**

Бажаємо Вам веселих Свят і щасливого Нового Року.

З пошаною
Іван Передерій
Монреаль, Кве.

**

Вітаю редактора і всіх членів редколегії "Молодої України" з Різдвом Христовим і Новим Роком. Тримайте мої друзі журнал на такому рівні як і дотепер.

Григорій Китастих
Клівеланд, США

**

Бажаю успіхів у праці і здоров'я всім роботягам.
Гарних свят!

Щиро Ваш
Олександр Скоп
Лос Анджелес, Каліфорнія

**

Бажаю всім, що добровільно віддають свій час і сили на виховання в українському національному дусі нашої малечі, творчих успіхів. Наслідки видимі...

Бажаю веселих свят Різдва Христового та багато щастя в Новому 1984-му році.

Петро Макуха
Бафало, США

**

Дякую за такий цінний журнал і бажаю Вам веселих Різдвяних Свят і щасливого Нового Року.

Марія Бурак
Бімсвіл, Онт.

**

Вітаю всіх працівників журналу "Молода Україна" з Різдвом Христовим та Новим Роком!

Ол. Стовба
Клівеланд, США

Вітаю з Різдвяними Святами та Наступним Новим 1984 роком.

З пошаною до Вас
М. Жовтоніжка
Монреаль, Канада

**

Бажаємо всій редакції "Молода Україна" веселих Свят Різдва Христового і щасливого Нового року.

Мотря Носовенко
Ошава, Онт.

**

Бажаємо Вам веселих свят Різдва Христового та щасливого Нового 1984 року.

Завше з пошаною до Вас,
М. Шабельник
Чикаго, США

**

Привіти прислали також:

Браєн Малруні — провідник Консервативної Партії Канади.

Рой Мекмертрі — генеральний прокурор провінції Онтаріо.

Джон Кушнір — федеральний посол Консервативної партії в Канаді.

Дейвід Петерсон — провідник Ліберальної партії провінції Онтаріо.

Дейвід Коленет — федеральний міністер Багатокультурности.

Боб Рей — провідник Нової Демократичної Партії провінції Онтаріо.

Володимир Мауко — президент Асоціації Етнічної Преси Канади.

Надія і Федір Бойко, Михайло і Павліна Муха, Олена і Юрій Лисики, Наталка Боднарченко, Марія Посипайло, Володимир Лисий, С. Євсєвський.

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

ЧЕТВЕРТИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР ОДУМ-У НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Лондон, Онтаріо, від 31-го липня до 13-го серпня 1983 р.

ГИМН ТАБОРОВИХ КОБЗАРІВ

Піснею озвалася струна,
Чайкою заскиглила вона.

Гей, лети ти, пісне, за моря,
Де найкраща в світі є земля.

Над Дніпром ти, пісне, прокотися.
І луною в гаю озовися.

Передай привіт від кобзарів,
Юних одумівців з таборів.

Пісню при бандурі ми у світ несе,
Матір Україну в серці береже!

Л. Павлюк

ВІД ІНСТРУКТОРІВ

Надзвичайно приємно пройшли шість днів побуту-праці на четвертому кобзарському таборі ОДУМ-у на оселі "Україна" і, від'їжджаючи, у мене залишилися враження, про які я хотів би висловитись цими короткими словами.

Діловитість і наполегливість у праці інструкторів, на чолі з п-ні Оксаною Метулинською та п-ом Євгеном Цюрою, забезпечують успіх табору.

Команда, на чолі з референтом кобзарського табору п. Іваном Данильченком, комендантом Віктором Ліщиною і бунчужними Катєю і Анатолієм Луценко, чудово утримують дисципліну та керують розваговою і спортивною діяльністю, що уприємлює і улегшує працю інструкторам. Взаємна співпраця робить відповідальну працю приємною і відпочинком.

Учасники-курсанти — жваві, веселі, усміхнені, привітні і працьовиті, що невимусовно опановують наше рідне українське мистецтво гри на бандурі і спів. Вони тішать мене і, напевно, своїх батьків та добродіїв і зміцнюють нашу віру у наше краще майбутнє.

Постійна духовна опіка табору о. прот. Віталієм Метулинським з шановною добродійкою внушає доброту і любов всіх учасників та творить цілість життя на оселі повним християнських чеснот і благодаті.

Вельмишановним кухаркам щира подяка за смачні страви та материнську дбайливість.

З ОДУМ-івським привітом — *Петро Гурський*

Четвертий рік на кобзарському таборі пройшов успішно. Я вчила групу, яка була на ступень вища від початківців. Діти були переважно слухняні і тому мені було приємно їх вчити. Добре я всіх їх пізнала і думаю, що я додала до їхнього кобзарського знання. Бажаю їм успішних років грання на бандурі і надіюся, що вони ніколи не перестануть грати. Ці два тижні залишать багато приємних споминів на довгий час. На другий рік я би бажала знову приїхати сюди.

Оксана Родак

Це є мій перший раз на оселі "Україна" на кобзарському таборі і я є мило зворушена гостинністю та приязню всіх. Я вдячна всім, що прийняли мене до своєї кобзарської родини, а особливо вдячна за співпрацю пані Оксані Метулинській і маєстрові Цюрі. Бажаю всім учасникам успіхів у майбутньому.

З кобзарським привітом
Надя Блюй

Вже третій рік я приїжджаю на кобзарський табір на оселі "Україна" як інструктор. Приємно мені бачити, що кожного року табір ліпшає. Мені приємно бачити, що студенти, які були в моєму гуртку два роки тому, повиростали, але й далі беруться з охотою до бандури. Гарно також побути з командою, з якою я в минулих роках працював. Бажаю всім учням і співучасникам цього табору всього найкращого і чекаю слідуючої зустрічі.

Михайло Сердюк

Це вже четвертий кобзарський табір, в якому я беру участь, і третій, на якому я вчу. Я дуже рада, що всі учасники цього табору мають охоту грати на бандурі і вивчати традиційні українські пісні. Дуже приємно вчити дітей, котрі хочуть вчитися, плекати своє рідне мистецтво і культуру. Бажаю такого самого успіху і на наступні роки.

Леся Конит

Цього року, як і минулого, табір був дуже великий. Різниця між ними є та, що цього року ніхто не хотів відійти від бандури. Я була приємно здивована, що мої учні хотіли грати у вільний час. Я б хотіла побажати всім учителям музики таких учнів!

Всім таборовикам, а особливо моїм учням, бажаю щастя, здоров'я та многих літ прожити по кобзарському. Вправляйте, бо ми колись зустрінемося і я вас заставлю грати для мене!

Надя Гаврилюк

ВІД ПИСАРІВ

Нам було дуже приємно побути на кобзарському таборі з таборовиками. Діти тяжко працювали щоб табір пройшов успішно. Ми здивовані, як багато талановитих бандуристів з'їхалося сюди. Сподіваємося з вами зустрітись знову. То ж грайте, співайте і тримайтеся здорові!

Наталка Притула і Наталка Сніг

Це я вже другий рік, як інструктор на таборі. Досить цікаво вчити таких талановитих дітей. Во-

ни гордо пойдуть додому і зможуть дещо заграти своїм братам і сестрам. Маю лиш одну пораду студентам — приїжджайте сюди і на другий рік!

Василь Корець

Я уже з 1978-го року вчу по таборах, але це є мій перший табір в Канаді. Приємно мені брати участь в такій важливій мистецькій дії, як кобзарство. Число учасників цього табору показує, що кобзарство дедалі більше розвивається серед нашої молоді. Інструктори, команда та учасники — всі провели успішно ці два тижні. Хочу побажати щастя та здоров'я моїм студентам та всім таборовикам.

Тарас Махлай

Цей мій перший рік, як інструктора на кобзарському таборі в Лондоні, залишиться мені дуже гарним спогадом. Природа тут прекрасна! Учасники були досить слухняні і сумлінно працювали. Команда і вся система провадження табору була дуже мудро наставлена. Бажаю всім студентам та учасникам щастя в майбутньому і вітаю вас кобзарським привітом!

Андрій Жура

ВІД РЕДАКТОРА ТАБОРОВИХ ВІСТЕЙ

Час цього табору добігає кінця. Діти натрудилися, нагналися, накупалися і, взагалі, приємно провели час.

Не було і без труднощів. Труднощі полягали в тім, що деякі діти не здавали собі справи з того, що кобзарський табір існує для навчання гри на бандурі, співу, і занурення в вивчення української музичної культури. Вони старалися перетворити табір на суцільну розвагу і виховникам брало багато зусиль щоб привести цих дітей до свідомости.

Щоб задержати ці скарби, які перед вами, діти, щедро розсипали ваші інструктори та виховники, продовжуйте вдома те, чого вас вчили тут — вправляйте на інструментах, жийте правилами доброї поведінки і плекайте особисту охайність!

Невдовзі ви самі станете виховниками та інструкторами і на вас лежатиме обов'язок нести славу про культуру українського народу в світ.

Нехай вам щастя стелить дорогу росяним сріблом.

Н. Ємець

ВІД БУНЧУЖНИХ

Кобзарський табір став загальновідомим. Гарно бачити стільки дітей, які підтримують свої традиції, а гра на бандурі і спів є традиція, яку варто підтримувати.

Цього року табір пройшов успішно. Всі співпрацювали для загального добра: команда, інструктори, таборовики, мед-сестра та кухарки. Особливо дякуємо п. Данильченкові за невсипущу працю. Дякуємо всім і будемо чекати наступного року щоб знов з усіма побачитися.

Катя і Анатолій Луценко

ПРАЦЯ В КУХНІ

Праця в кухні, як відомо, не є легка. Але тому, що наш кухонний колектив зібрався дуже гарний, це робило нашу працю трошки легшою. Наш кухонний персонал складався з таких осіб:

1. Катерина Щербань, головна кухарка, відповідала за все, що діялося в кухні;
2. Галина Володченко,
3. Ганна Чайковська,
4. Галя Василів,
5. Євгенія Блощинська,
6. Леонід Павлюк, перший тиждень,
7. Ася Павлюк, другий тиждень.

Помічники: Гриць Гаврилюк і Віктор Юхименко.

Часто в кінці дня відчували велику втому, але, маючи українську душу, затиляли гарну пісню. Це відсвіжувало наші сили і давало змогу енергійніше продовжувати нашу працю. Треба сказати, що всі наші пані в кухні виявилися з прекрасними голосами. Одного дня, прислухавшись до нашого співу, пані Щербань сказала, що тут зібрались не кухарки, а талановиті артисти. Працювали дружно і в згоді. Великою допомогою була пані Наталя Ємець, яка, заходячи до нас, бачила нашу втому і розтирала нам мускули на спині. Від такого масажу переставала боліти спина і було приємніше працювати.

Назагал, наш колектив був дуже дружній і працювати в такій атмосфері було приємно.

Було б бажано на майбутнє, щоб більше мамів приймало участь у кухні і взагалі, в таборовому житті.

Ася Павлюк

РЕДАКЦІЯ ТАБОРОВИХ ВІСТЕЙ

Наталя Ємець — редактор, мовний коректор і лінотипіст.

Анатолій Луценко — друкар та ілюстратор.

Олексій Пошиваник — технічний радник.

Помічники лінотипісти — Роза Шиндлер і Наталя Сніг.

Ілюстратори — Андрій Мамчич (обкладинка), Андрій Передерій, Оленка Ємець, Ганнуса Метулинська, Касандра Поляк, Роман Пікас, Гриць Гаврилюк, Юрко Павлюк.

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

КРУ, КРУ, КРУ

Так співають, коли відходять від нас рідні, знайомі і друзі.

У неділю 11-го грудня 83 р. перервалася життєва нитка сл. пам'яті Степана Штика. Народився покійний 14-го жовтня 1914 року в Україні. Похоронили його 14-го грудня 1983 р. на цвинтарі Парк Лаун в Торонто. Заупокійну Службу Божу і чин похорону відправив отець Ю. Ференців. За дяка був пан Радкевич.

Покійний С. Штик залишив у глибокому смутку дочку Стефанію, зятя Зенка і двоє онуків, багато друзів і знайомих, і усю одумівську родину. Вічна йому пам'ять. Хай канадська земля буде йому за рідну українську. А родині бажаємо якнайлегше перенести цю велику втрату.

Під час тризни у хаті бл. пам. С. Штика була проведена збірка на нев'янучий вінок. Зібрано 213 дол. і розділено їх так 113 дол. на журнал "Молода Україна" і 100 дол. на одумівську радіопрограму "Молода Україна".

Катерина Щербань

За пожертву дякуємо, а св. п. С. Штику хай буде вічна пам'ять.

Редакція

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимося з українським громадянством сумною вісткою, що у неділю 9-го жовтня 1983 р. упокоївся Григорій СНИГ, по довгій і важкій недужі на 68 році життя.

Бл. пам. Григорій Сніг нар. 7-го квітня 1915 р. в селі Василешин, Полтавської області, син Тихона і Меланки. Юнацькі роки прожив з батьками. В час жорстокого голоду, залишас рідне село шукаючи кращих можливостей в інших областях України. В 1936 р. одружується з Ніною Поліленко. Війна і поворот червоного окупанта заставили св. п. Григорія з родиною залишити рідні землі. По капітуляції і "ДП" таборах родина Сніг емігрує до Бразилії. В 1957 році переселяється до Канади в Лондон Онт., де зразу вклю-



Бл. п. Григорій Сніг

чається до церковного і загально українського громадського життя. Два роки був головою громади при парафії Пресвятої Тройці а п'ять років займав другі пости при управі. Його розсудність і лагідна вдача та рішучість дали багато корисного в розвитку нашого парафіяльного життя. Був членом оселі "Україна" і членом Українського Центру в Лондоні.

Покійний залишив в смутку дружину Ніну, синів Володимира і невістку Валентину, Михайла і невістку Бекі, дочок Людмилу з мужем Володимиром, Раїсу з мужем Михайлом і Галину з мужем Ричардом. Родина буде пам'ятати його як доброго батька і мужа, а десять внуків як щедрого дідуся. Св. п. Григорій завжди поважав і любив ОДУМ, і був гордий своїми внуками, що є активними членами Лондонського відділу.

Похоронні відправи, панахида і заупокійну Святу Літургію довершили митр. прот. о. Юрій Красевич, настоятель парафії і прот. о. Михайло Куданович з Міннесоти, приятель і кум родини Сніг. Тіло покійного похоронено на українській частині цвинтаря Моунт Плезант.

Під час тризни, якою занялися жінки СУК, співчуття дружині Ніні, дітям і внукам склали: настоятель о. Юрій, о. Михайло Куданович говорив про минуле покійного, від упра-

ви громади О. Гуйтан, від Укр. Центру М. Савчук, від оселі "Україна" Б. Яремченко і від СУК В. Новицька.

Проведена збірка в пам'ять покійного принесла \$1135.00 з чого призначено \$100.00 на пресовий фонд "Молодої України", \$50.00 на "Вісник", \$100.00 на Червоний Хрест, \$150.00 на фонд поборювання хвороби рака і \$735.00 на прикрашення храму Пресвятої Тройці в Лондоні.

Від імені родини, Володимир Сніг зложив подяку о. настоятелеві і о. Михайлові за їхню духовну опіку і моральну піддержку, дир. Вірі Олійник і хористам за похоронні співи, всім присутнім позамісцевим і місцевим за так численну участь, жертвенність, що допомогли всій родині відпровадити батька на вічний спочинок.

Нехай канадська земля буде йому легкою, нехай покійникові сниться краща доля нашому народові!

О. Гуйтан

За пожертву дякуємо, а бл. п. Григорієві Сніг хай буде вічна пам'ять.

Редакція

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТИ КАТЕРИНА БЕЗКРОВНА

У середу 2-го листопада 1983 року упокоїлася в місті Торонто бл. п. Катерина Безкровна. Народилася вона 13-го квітня 1917 року в містечку Самборі над Дністром в Україні. Через Австрію, Африку дісталася до Канади.

В 1965 році втратила мужа Леоніда, залишившись з єдиною донею Оксаною, якій було лише 7 років.

Покійна була свідомою українкою, і як мати докладала всіх зусиль, щоб її донька дістала належне виховання і відповідну освіту. Оксана закінчила українську школу та курси українознавства при Катедрі Св. Володимира в Торонті, також закінчила 4-х річний Недільний Курс, за організацію і розвиток якого покійна Катерина постійно турбувалася.

Не легко було покійній Катерині, та проте її доня була членом танцювального ансамблю

"Веснянка" та ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича та перебувала в літніх таборах дітей і молоді. Ще з дитинства Оксана стала членом ОДУМ-у, і покійна постійно підтримувала працю цієї молодіжної організації.

Покійна була глибоковіруючою людиною і жертвенною християнкою, і по своїх силах підтримувала катедральну громаду.

Залишила в смутку єдину доню Оксану з її мужем Федором Шевченко, та цілу його родину, сестер в Україні, похресниць, кумів і цілу катедральну громаду, яка пам'ятає покійну Катерину, як ту, що за життя безперестанно турбувалася про добро своєї громади.

В суботу 5-го листопада тлінні останки бл. п. Катерини поховані на цвинтарі "Проспект" в Торонті разом з мужем Леонідом. Похоронні відправи служили митр. прот. Ю. Ференсів, прот. П. Бублик, прот. М. Критюк. Трапеза по похороні відбулася в ідальні катедральної громади.

Прот. М. Критюк висловив сердечне співчуття доні покійної Катерини Оксані з її мужем і всій родині, а також прочитав співчуття від добр. Анни Критюк, яка не спроможна була бути:

"Блаженної пам'яті Катерина Безкровна була свідомою українкою і так виховала свою донечку Оксану. Бо свідомі мати українського народу докладає всіх зусиль, щоб її діти знали, хто вони й з якого народу походять.

Покійна Катерина пильно доглядала над вихованням своєї донечки Оксани. Не легко в сучасному світі виховати в українському дусі, з українською душею, в релігійному християнському дусі, нашу молодь.

Покійна Катерина повдовіла, як Оксані було лише 7 років. Всього тягар виховання доньки Оксани перебрала на себе мати. Вона із щирістю і любов'ю, усім посвятилася для виховання по нашому, по крайовому свою єдину донечку Оксану. Посилає її до українських шкіл, таборів, танцювала танці в ансамблі "Веснянка" під керівництвом п. М. Балдецького. Грала на бан-



Бл. п. Катерина Безкровна

дурі в ансамблі ім. Гната Хоткевича під керівництвом пані Валентини Родак. Учила Оксану наших традицій, звичаїв і обичаїв, нашої української культури, вишивки, писати писанки та усіх домашніх робіт. Оксана прекрасно володіє українською мовою. Є свідомою українкою і активний член ОДУМ-у.

...Ми дуже часто говорили телефоном. Було каже, я люблю з вами поговорити так, якби зі своєю рідною сестрою. Я також мала її за свою рідну сестру. Було розкаже мені усе, а вона таки вмала поговорити. Знала багато наших народніх приказок, знала, що є правдиве, а що ні. Словом, вона розуміла життя людини.

Нехай пам'ять про неї, як добру людину, побожну щирху християнку буде серед нас вічною. Нехай Господь Милосердний простить її провини, а душу її прийме й оселить в Царстві Небеснім.

Вічна її пам'ять."

Від Союзу Українок Канади відділ св. княгині Ольги промовляла голова відділу пані Марія Божик. Висловивши співчуття доні покійної Катерини Оксані від цілого відділу і себе особисто, пані Марія Божик поділилася з зажуреними присутніми слідуючим:

"Бл. п. Катерина Безкровна у свій спосіб поклала цеглинку у розбудову нашої катедри. Любила дітей і працювала з ними. Була довші роки в шкільному батьківському комітеті. Була при молоді ОДУМ-у та активним членом катедральної громади св. Володимира в Торонті.

Ніколи не відмовлялась від праці, коли її запрошували.

В червні місяці 1983 року під час каравани, ми зустрілися в виставовій залі "Полтави". Довго розмовляли на різні теми, та головною розмова була про турбування своєю Оксанкою та її мужем. Під кінець розмови попросила у мене анкету, щоб стати членом Союзу Українок Канади ім. св. княгині Ольги в Торонто:

— Я хочу, щоб похоронили мене, як хороните своїх членок. — Я запевнила покійну, що як Бог продовжить мені життя, прохання буде виконане.

Дорога сестро! Прохання твоє виконали — відправили тебе в безповоротну дорогу з Катедри Св. Володимира з свічками, з численною участю приятелів величаво і гідно.

Спи спокійно, життям та горем бита сестро!

Знаючи, якою ти була примірною матір'ю за життя, ти й з віддалі будеш оберігати свою Оксанку, її мужа та її родину.

Царство тобі небесне та вічна пам'ять."

Доня з мужем та куми подбали про багату традиційну поминальну тризну, яку приготували господині відділу пані Зоя Гречка та Марія Котульська з своїми помічницями.

Заходами пана Петра Критюка та пані Валентини Родак з приятелями була проведена збірка на нев'янучий вінок блаженної пам'яті Катерині Безкровній.

Вічна їй пам'ять.

Присутній

ПОДЯКА

З волі Божої відійшла у вічність, проживши 66 років, наша найдорожча мама — бл. п. Катерина Безкровна. Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку всім друзям і добрим людям, які, в нашому тяжкому горі, виявили багато співчуття та моральної підтримки:

Митр. прот. Ю. Ференсіву, прот. П. Бубликові (настоятелям української православної катедри св. Володимира) і прот. М. Критюкові з громади св. Андрія — за переведення похоронних відправ; о. Гошулякові і

о. Кукісу з української католицької церкви за панахиду і теплі слова про покійну; дякові п. І. Радкевичу і хористам катедри св. Володимира; членам Союзу Українок Канади — відділ кн. Ольги і п. П. Шкурці за проведення тризни.

Дякуємо також, всім нашим друзям та знайомим, які були присутні під час панахид і супроводили покійну на вічний спокій в останню дорогу, та принесли багато чудових квітів.

Нехай Всевишній Господь заплатить Вам усім за Вашу доброту і виrozumіння.

Дочка Оксана Шевченко
з чоловіком Федором

Передаю:
на журнал "Молода Україна"

	\$165.00
(див. ч. 327) і	70.00
(див. ч. 328)	
на радіопередачу "Молода Україна"	25.00
на "Cancer Society"	50.00
на катедру св. Володимира	50.00
(від комітету Чернігівських вечорниць)	50.00

Ініціаторами збірки та жертводавцям щире спасибі.

БЛАЖЕННІ ПАМ'ЯТІ МАРІЯ ПЕРЕДЕРІЙ

Сумна вістка рознеслась в Монреалі про те, що Марія Михайлівна Передерій упокоїлась у лікарні і відійшла у Вічність 25. 11. 1983 р. на 60-му році свого трудлюбивого життя після довгої і тяжкої недуги. Ця вістка була оголошена в суботу 26. 11. 83 р. по радіо "Український Час", яка схвилювала не лише родичів, а й громаду св. Покрови, товариства, приятелів і багатьох добрих знайомих у Монреалі та околицях і була безумовно великим горем для родини в день відходу її у Вічність.

Покійна Марія народилася 24. 12. 1923 року в Зах. Україні в селянській родині, релігійно і національно свідомій, що разом з освітнім та виховним чинником і було причиною її великої любові до свого народу і рідного краю.

В час 2-ої Світової війни прийшлося покинути рідну хату і помандрувати на Захід і, після

довгих поневірянь в повоєнній Європі, нарешті в 1952 році прибути до обітваної країни Канади. Згодом в Монреалі вона познайомилась з Іваном Гавриловичом Передерієм, який став їй відданим другом і чоловіком. Покійна стала йому вірною помічницею в його церковно-громадській праці та на культурній ниві українського життя в Канаді. Покійна Марія, поруч з ним брала активну участь в церковному хорі св. Покрови, в Союзі Українок Канади ім. Л. Українки при громаді св. Покрови та була заслуженою працівницею Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб в Монреалі.

Та доля не завжди буває милосердною до щасливих людей. Підкралась тяжка хвороба, що обірвала нитку життя у цвіті літ. Вона була прекрасною людиною, доброю, ніжною і відданою дружиною, глибоко релігійною і відданою Свято-Покровській церкві жертвенна і гостинна та носій культури, інтелігентности в товаристві, а особливо людиною серця, чим схиляла багатьох людей до себе. Національно свідомо — патріотка, мала свій погляд і світогляд та твердо трималася засад соборности в громадсько-політичному житті свого оточення і за ці гарні прикмети та цільну індивідуальність її цінили і шанували і допомогли їй мати багато приятелів і симпатиків її доброти.

В суботу 26-го та в неділю 27-го листопада вечером відбулися панахиди в похоронному заведенні Дайлер при вул. Белшас. В суботу правив панахидою опікун громади о. протопресвітер Епіфаній, а в неділю разом з настоятелем громади о. Ю. Бригідером. Надзвичайно тепле і глибоке змістом слово на євангельську тему виголосив о. протпрес. Епіфаній та склав співчуття родині. Почесну стійку над домовиною протягом двох панахид від ОУК ім. О. Басараб в Монреалі з організаційним прапором тримала панна В. Баніт. Співав прекрасного церковний хор під кер. дириг. І. Козачка, підсилений співаками з хору "Україна" при УНО з Собору св. Софії та з церкви св. Юрія в Лашін.

Заля не вміщала присутніх,

які прийшли попрощатись і помолитись за душу дорогої Марії. Було багато вінків та квітів. У понеділок 28 листопада тіло покійної Марії вранці було перевезено до церкви св. Покрови де було відслужено чин похорону, при численній участі родини і приятелів, о. настоятелем Ю. Бригідером і о. Епіфанієм. Тепле і чутливе слово про покійну сказав о. Юрій. Величаво і молитовно співав церковний хор під дириг. І. Козачка. Почесну варту з організаційним прапором Союзу Українок Канади ім. Л. Українки при громаді св. Покрови тримали на зміну п-і О. Аксюк і О. Терещенко, а від громади (укр. прапор) проф. А. Степовий.

Після останнього цілування група членок Союзу Укр. Канади в складі: О. Гуменюк, М. Мазуркевич, Н. Грицини, А. Цвітков, О. Аксюк, О. Терещенко, А. Мельник, М. Момот, К. Гладунів, К. Мятеліці та Н. Михайловської з Торонто, а від громади проф. А. Степовий віднесли труну з покійною Марією до дверей церкви обнісши перед тим навколо аналою, а опісля в супроводі чоловіка і близької родини тіло покійної було відвезено до Лондону пров. Онтаріо на вічний спочинок на родинній ділянці українського православно-цвинтаря церкви Пресв. Тройці в Лондоні на Монт Плезант. У вівторок 29 листопада вечером в похоронному заведенні Нідгам в Лондоні о. прот. Ю. Красевич при участі церковного хору під дириг. п-і В. Олійник при більшій кількості присутніх відслужив Панахиду з відповідним словом, а в середу 30 листопада тіло покійної було перевезено до Укр. Православної Церкви Пресв. Тройці де була відслужена остання Панахида о. прот. Красевичом, а звідти відвезено на цвинтар на вічний спочинок. Співав побожно церковний хор і не дивлячись на робочий день і сніговий сумну процесію супроводжало біля 15-ти авт. Так з великою честю було похоронено Марійку, як всі її звали. Білим, сніжним покровом природа покрила її свіжу могилу.

Після відбувся в церковній залі поминальний обід, що його приготували дорогі пані, знайо-

мі та друзі родини покійної. На прохання чоловіка тризною провадив настоятель громади о. прот. Ю. Красевич. Як і на похороні була поважна кількість присутніх. З споминами про покійну та з співчуттям родини виступали п. П Черняк з Торонта, д-р В. Передерій, Б. Яремченко. На заклик настоятеля присутні зложили жертву на невянучий вінок в сумі 170 дол. Подяку всім склав вдівець І. Г. Передерій.

У неділю 4 грудня в 9-й день упокоєння була відслужена Панахида наст. о. Ю. Бригідером та о. Епіфанієм в церкві св. Покрови в Монтреалі. Церковний хор під дир. І. С. Козачка співав з особливим молитовним надхненням. Після панахиди в церковній залі відбувся поминальний обід, що його приготувало жіноцтво при церкві, при великій кількості присутніх. Обідом провадив голова громади д-р О. Мельник. Слово про покійну Марію виголосив проф. А. Степовий, який подав цікаву сільветку її життя, як людини глибоко релігійної і громадську працівницю з добрими рисами характеру та ніжної і відданої дружини, яка жила серцем для всіх. Склали тепле співчуття голова Союзу Українок Канади ім. Л. Українки п-і В. Вусата, від Церковного Братства і Товариств почесний голова проф. А. Степовий, від себе і добр. Лідії наст. Ю. Бригідер, о. протопр. Епіфаній, голова громади д-р О. Мельник та писемне співчуття від ОУК ім. О. Басараб в Монтреалі. Подяку всім від щирого серця склав вдівець Ів. Передерій.

На таке величне вшанування покійної Марії вона заслужила своїми добрими ділами та гарними прикметами людини і не випадково проф. А. Степовий у своєму слові про покійну сказав, що їй треба на пам'ятнику написати таку епітафію:

О, цінне твоє земне життя,
коли ти під Покровою
покликана до небесного буття
Бож ти йшла правдивою
дорогою
То друже прощай! Ні!
Допобачення!
І не страждай і не нарікай,
Бо зустріч буде у Христа...

А. С.



Бл. п. Марія Передерій

У тяжкому горі і великій жалобі залишила покійна Марія свого дорогого і любимого мужа Івана, його батьків в Лондоні, що любили її, як рідну дочку, брата чоловіка д-ра В. Передерія з родиною в Судбурах та дальшу рідню в Монтреалі та Америці, громаду св. Покрови, організації жіноцтва та багато приятелів.

Далеко від Батьківщини ти спочила вічним сном. Нехай земля прибраної твоєї батьківщини — Канади буде тобі легкою, а добра пам'ять про тебе хай буде між нами повік.

Вічна їй пам'ять!

Андрій Сторож

Приєднуємось до висловлених побажань, а за пожертву щиро дякуємо.

Редакція

ПОДЯКА

З приводу невіджалуваної і тяжкої для мене втрати моєї дорогої дружини Марійки, складаю свою велику подяку о. Ю. Бригідеру, настоятелю Укр. Прав. Церкви св. Покрови в Монтреалі за відвідини хворої в лікарні та запричащення Найсвятішими Дарами, о. Епіфанію за постійні молитви. Велика подяка всім людям невимуженої волі за відвідини хворої вдома, в лікарні, за надіслані квіти і доброзичливі побажання.

Велика подяка о-м Юрію і Епіфанію за відслуження панахиди і похорону в Монтреалі та о. прот. Ю. Красевичу, наст. Укр. Прав. Церкви Пресв. Тройці в Лондоні за панахиди і відпровадження покійної на вічний спочинок. Диригентам І. С. Козачку в Монтреалі та п-ні В. Олійник в Лондоні за прекрасний спів в часі панахиди і похорону з хористами, що не пошкодували свого часу. Велика подяка всім нашим друзям, знайомим, що так чисельно прийшли віддати останню шану покійній, за зворушливі вислови співчуття, за вінки, за пожертви на невянучий вінок, що наспіли з декількох міст Канади і Америки. Прапороносцям, що тримали почесну варту біля покійної велика дяка. Всім паням, що приготували поминки в Лондоні та в Монтреалі велика дяка.

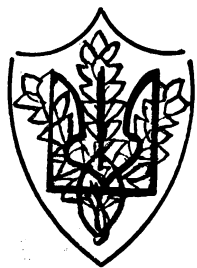
Глибоко вдячний голові громади в Лондоні п. В. Снігу, що так багато допоміг мені. Спасибі о. прот. Ю. Красевичу і гол. громади в Монтреалі д-ру О. Мельнику за проведення поминального обіду, а проф. А. Степовому в Монтреалі за прекрасний і гарний спогад про покійну. Дякую своїм добрим сусідам-французам Т. і Л. де Гір, що прийшли першими з допомогою в хвилині мого розпачу. Дякую п. П. Сарнавському, що так багато допоміг своїм транспортом і опікою хати в часі моєї неприсутності. Дяка всім, що несли труну з покійною в обох містах. Невимовно вдячний нашій добрій мамі і братові, що прибули здалека, щоб прийти з розрадою і допомогою в тяжкій для мене хвилині. Всім Вам від щирого серця вдячний, а пам'ять про тебе моя хороша і добра Марійко буде в моїй душі вічною.

Спи спокійно моя дорога до другого пришестя нашого Спасителя!

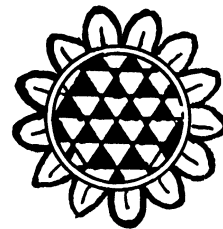
Всім велика подяка, а Покійній вічна пам'ять.

Іван Передерій — чоловік

Батьки! Матері!
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?



СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ



С. Караванський

ЧИ ТАКИЙ ВЖЕ Я МАЛИЙ

Мама каже:

— Тільки й чую:

— Що це?

Нащо?

Звідкіля?

Підростеш — тоді спитаєш,

А тепер ти ще маля.

Тато каже:

— Ти не годен

Геть все знати.

Зрозумів?

— Так хіба ж — я їх питаю —

Я замало знаю слів?

Знаю:

йду,

лежу,

співаю,

Гріюсь,

граюсь,

бачу,

сплю,

Бавлюсь,

миюсь,

а ще знаю:

Тата з мамою люблю.

Знаю:

крісло,

стіл,

канапу,

Двері,

стелю, і вікно,

Знаю:

як не буду плакати,

Піду з мамою в кіно.

Знаю я штанці,

сорочку,

І шкарпетки,

і жакет,

Знаю: буду добрий хлопчик,

Дід пришле велосипед.

Знаю:

цукор,

сир,

сметану,

Гогель-могель і халву;

Знаю:

тістечко дасть мама,

Хай-но кашку приберу.

Колір знаю я зелений,

Чорний,

бурий

і рудий;

— Не підходь! —

кричать до мене

Мама з татом — Ти брудний!

Знаю кицю і собачку,

Знаю тигра і слона,

Знаю вовка і ведмедя

І Лис-Микиту хитруна;

Знаю:

літо,
ліс,
дерева,

Знаю:

зиму,
вітер,
сніг,

Знаю:

бігати не треба,
Бо остануся без ніг;

Знаю я, де рот,

Де рука,

де зуби,

а де живіт,

Знаю я,

як спать не буду,
То голівка заболить.

Знаю: ТИХО!

знаю: ДОСИТЬ!

Знаю: ГОДІ!

знаю: ЦИТЬ!

Знаю:

має втерти носик
Той, хто за столом сидить.

Так хіба ж я мало знаю
І не тямлю простих слів,
Що, коли про щось питаю,
Мама каже:

— Ти малий!?

Сосновка

Грудень-72

(Handwritten names)

Підписи учасників 2-го канадського 4-денного курсу гри на бандурі який відбувся від 1-го до 4-го квітня 1983 року в Торонто.

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий план, який дасть найбільший зарібок за ваші вкладені гроші.
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платити 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає паспортні гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 34 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

З ЖИТТЯ ОДУМ-У В МІННЕСОТІ

РОДИНА сл. п. о. Миколи Антохія висловлює щире подяку всім друзям та знайомим за висловлені співчуття та підтримку під час тяжких хвилин розставання з покійним о. Миколою. Зокрема дякуємо всім священикам, членам ТОП-у і ОДУМ-у, українській школі та батьківському комітетові, управі церкви св. Михаїла та всім близьким приятелям за допомогу при похоронах та квіти, які прикрашували прощальні обряди похорону. Окрема щира подяка сестрицтву церкви св. Михаїла за влаштування поминального обіду.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Степана Штика:

Головна Управа ТОП	25.00
Зенон і Стефанія Колтало	20.00
Франк Орнат	40.00
К. Адамчук	5.00
І. Бохнак	20.00
М. Колтало	20.00
Родина М. Бойко	20.00
Богдан Сірант	20.00
С. Ремез	5.00
П. Копил	3.00
К. Щербань	15.00
Ярослав Каваць	5.00
Родина Кленовський	5.00
Мирон Небелюк	10.00
Передала разом	213 дол.
Щербань Катерина.	

З цієї суми призначено 113 дол. на цей журнал і 100 дол. на радіопередачу "Молода Україна".

Замість квітів на свіжі могили бл. п. Катерини Безкровної і бл. п. Варвари Кузьменко. Вічна їм пам'ять. Олена Лисик з родиною, Ошава, Онт.	50.00
Володимир Лисий, Мінне-тонка, Мінн., США	50.00
М. Кравченко, Ст. Кетеринс, Онт.	10.00

На нев'янучий вінок бл. п. пана Котиша, Володимир і Люся Тимошенко, Торонто, Онт. 15.00

ЛЕЩАТАРСЬКІ ПРОГУЛЬКИ ОДУМ-у будуть відбуватися по суботах або неділях, залежно від погоди. Довідуватися від Полеців.

В днях від 30 листопада до 3 грудня в Торонто, Канада відбувся Четвертий Світовий Конгрес Вільних Українців. Д-р Анатолій Лисий був делегатом від Ради Митрополії Української Православної Церкви США.

БОГДАН ЛИСИЙ взяв участь в конференції Головної Ради Коша СВ ОДУМ-у США, яка відбулася в Баунд Бруці в днях 19-20 листопада ц. р.

В неділю, 27 листопада відбулося одумівське весілля: ГАЛЯ БОВК вийшла заміж за д-ра ОЛЕКСАНДРА КОСЕНКА. Гратулюємо ще раз наших новоодружених і бажаємо їм багато щастя та довгого і радісного подружнього життя. Весілля відбулося згідно з народними українськими традиціями і обрядами. Було дуже гарно, приємно і весело.

Дуже приємно нам було зустріти колишню члена філії ОДУМ-у Міннесоти ОЛЮ ТОВ-СТОП'ЯТ, яка проживає тепер в Вашингтоні і завітала до Мінеаполісу. Довідуємося від неї, що її брат і також колишній член і голова нашої філії ОЛЕКСАНДЕР працює в Лос Анджелесі.

ЖАРТИ

Чоловік: "Люблю слухати музику, заплющивши очі".

Жінка: "Коли б ти лише не хропів при цьому".

Хлопчик до мами: "Тато впав з пляшками в пивницю..."

Мати: "Коли опускався, чи коли підіймався з пивниці?"

Хлоп.: "Коли опускався."

Мати: "Ну слава Богу: пляшки були порожні."

Шотландець зайшов до готелю, запитав про ціни.

— Перший поверх 6 — найвищий 2 долари за кімнату.

— Гудбай! — Сказав шотландець і повернув до виходу.

— Що сталося? — запитав клерк.

— Ваш готель не досить високий, — відповів той.

ПОПРАВКА

В грудневому (328-ому) числі журналу в рубриці "На пресовий фонд М. У. жертвували" мало бути:

Григорій і Наталка Проненко з нагоди одруження доньки панства Жижели, Торонто, Онт. \$20.00

Multiculturalism isn't just a dream

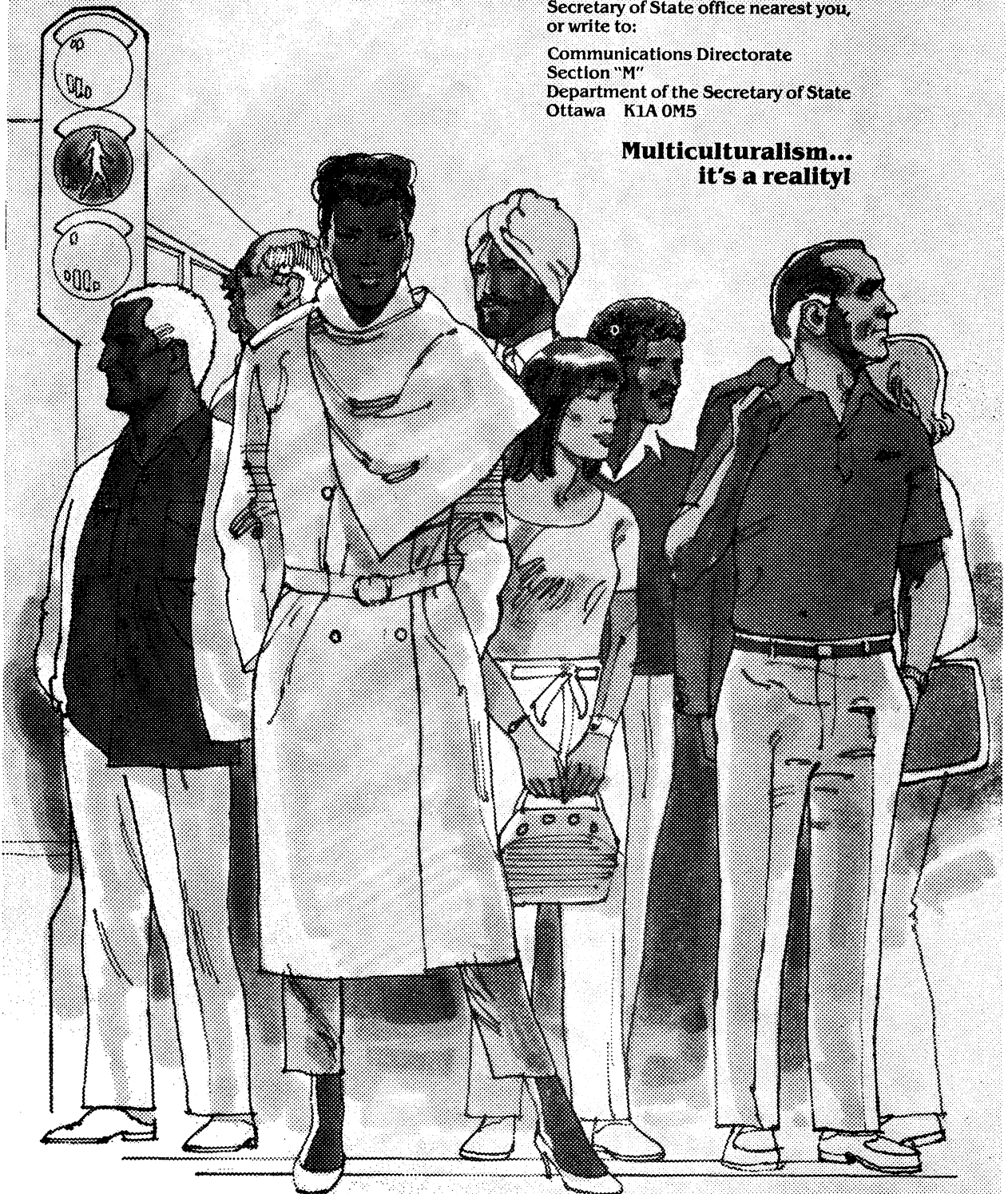
It started in 1971 when Multiculturalism became an official policy of the Government of Canada. And in 1982, the cultural mosaic that is Canada became enshrined in the new Charter of Rights and Freedoms.

Today, everyone, no matter what their cultural heritage, shares in those rights and freedoms.

For information please contact the
Secretary of State office nearest you,
or write to:

Communications Directorate
Section "M"
Department of the Secretary of State
Ottawa K1A 0M5

**Multiculturalism...
it's a reality!**



MULTICULTURALISM



Multiculturalism
Canada

Multiculturalisme
Canada

Canada

N. HAWRYSCH
INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
P 2E8

318

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

ARMADALE
MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

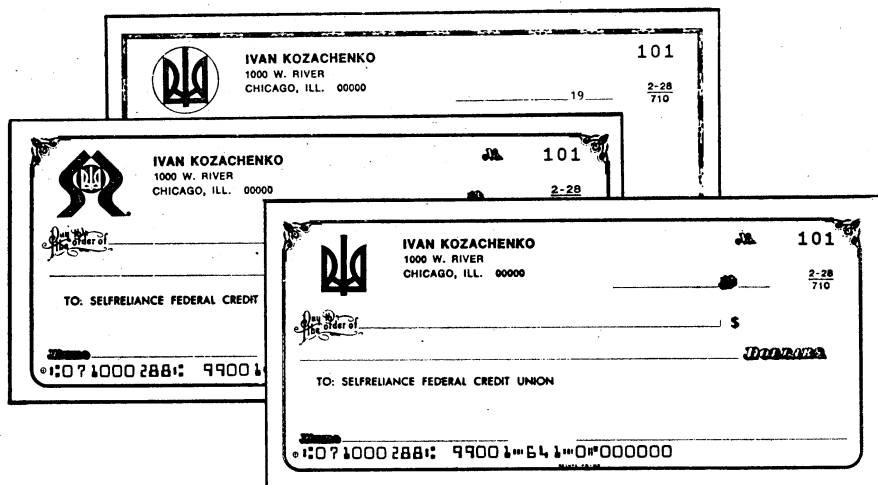
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блор коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”



УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

“САМОПОМІЧ”

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА